1960. Március 17
XVI. évfolyam 11. szám.
Ludas Matyi
Ára: 1 forint

Toncz Tibor rajza

Néhány nap mulva ...

Hruscsov tárgyal De Gaulle-lal

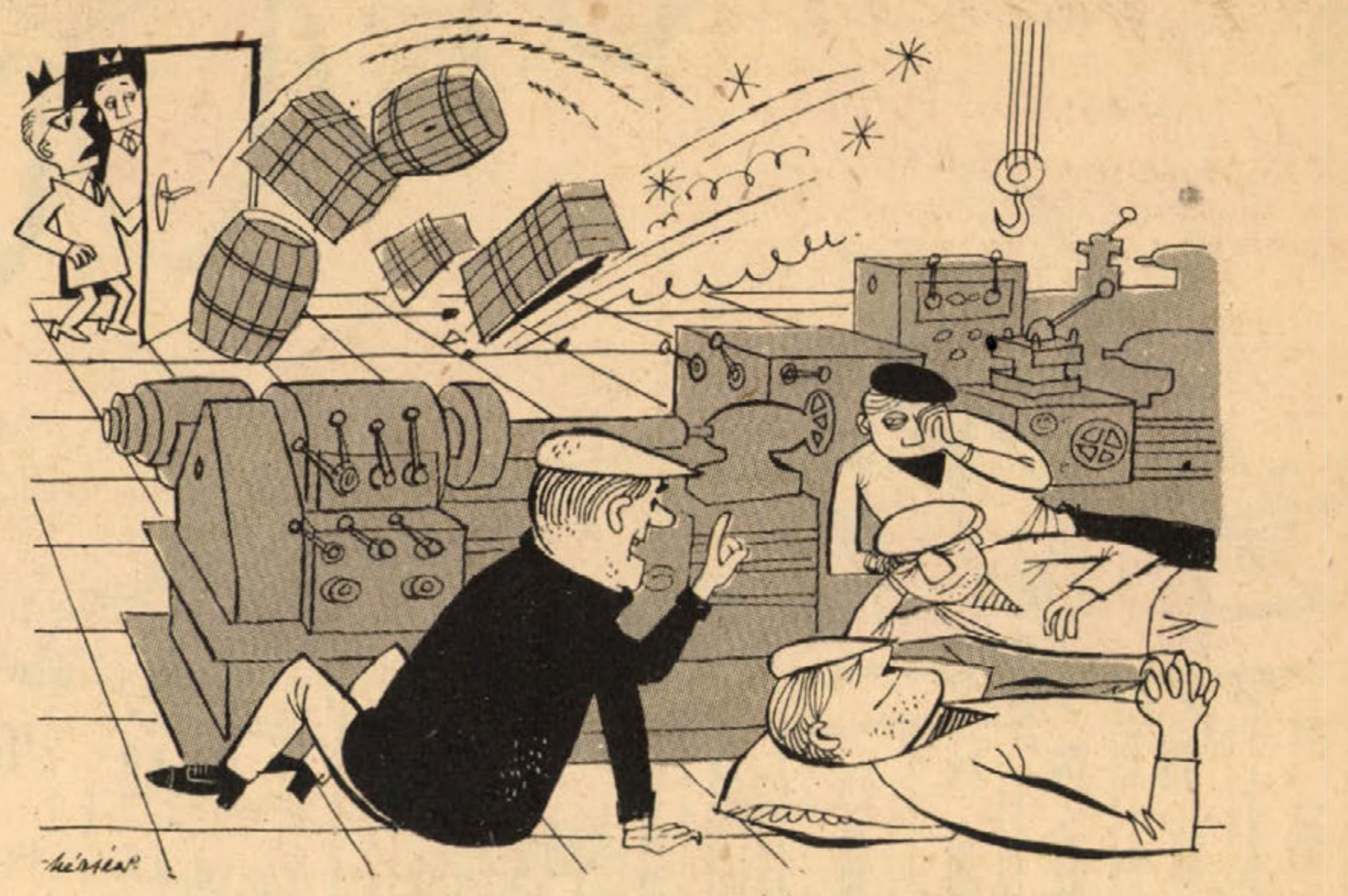
Eisenhower: Háromnegyed három múlt öt perccel ... Azt hiszem, már magáról van szó, Adenauer úr! ...

Gyengéd figyelmeztetés

Jelzőberendezés éjszakai műszakhoz

Mészáros András rajza

– Ébresztő, gyerekek, itt vannak az ellenőrök!

Polytechnikai órán

– Kovács, maga megint nem készült . . .

Unatkozik a gavallér

Véletlen találkozás

A napokban éppen leszálltam a hetes autóbuszról a Rákóczi út és a Nagykörút sarkán, amikor valaki hátulról rácsapott a vállamra.

— Szevasz, öreg csatár! — harsogott egy borízű hang. — Ezer éve nem láttalak!

Megfordulva örömmel láttam, hogy egy régen látott kedves ismerősöm.

— Szevasz! Mit keresel erre?

— Itt jártam az SZTK-ban. Nahát, nem gondoltam volna, hogy veled találkozom. Jól nézel ki.

— Te is. Egy kicsit híztál.

— Te sem fogytál.

— Mondd csak, még mindig a hogyishívjáknál vagy?

— Még mindig. Egészség?

— Nem panaszkodhatom.

— Milyen jó, hogy összetalálkoztunk. Úgy akartam már veled beszélni.

— Igen?

— Gyere, üljünk be ide egy duplára.

Beültünk. Fekete mellett egy sereg fontos dolgot intéztünk el. Először is biztosítottuk a világbékét, megszerveztük a békés egymás mellett való élést, s a világűr békés felhasználását. Felszámoltuk az imperializmust, véget vetettünk a gyarmati kizsákmányolásnak, kivívtuk az afrikai és ázsiai népek függetlenségét. Sikerült megnyugtatóan megoldanunk a dagály és napenergia kihasználásának kérdését. Ugyanakkor feltaláltuk a perpetuum mobilét is, s mivel az ellentétben állt a régi fizikai törvényekkel, néhány új törvényt fogalmaztunk hozzá. Megfejtettük a Fermat-tételt, négyszögesítettük a kört és körösítettük a négyszöget. Megszüntettük a legtöbb súlyos betegséget, s az átlagos emberi életkort 300 évre toltuk ki. Lehetetlenné tettük a közlekedési baleseteket, s a bányaléget fenyőillattá nemesítettük, a sarkvidékeken konyhakertészetet létesítettünk. Felszámoltuk a bűnözést, néhány új sportágat eszeltünk ki, több jelentős alkotással vittük előre a képzőművészetet, s megmentettük a magyar drámairodalom ügyét. Megtaláltuk Attila sírját és döntő fordulatot értünk el a gyermeknevelésben. Ezenkívül még új arany- és gyémántlelőhelyekre bukkantunk, rájöttünk az elektromosság és a fénysugárzás lényegére, tökéletes szemétládát konstruáltunk a rádióaktív hulladék számára, néhány nagyobb folyó irányát megváltoztattuk, és tökéletes lottó-szisztémát dolgoztunk ki.

Néhány órát voltunk mindössze együtt, de igazán megérte. Csak az töltött el rossz érzéssel hazafelé menet, hogy mi lett volna, ha véletlenül nem találkozunk.

Feleki László

12 DÜHÖS EMBER

Alaposan megdorgált egy bírót az angol felső bíróság, mivel az illető, Sir Wintringham N. Stable, mérges volt a sokáig tépelődő, vitatkozó esküdtekre. Amikor a tárgyalás harmadik napján az esküdtek 2 óra 18 perc után sem tudtak dönteni egy lopási ügyben, a bíró behívatta őket és kijelentette, hogy ha gyorsan nem hoznak ítéletet, akkor lekési a vonatját. Majd megfenyegette őket, hogy ha tíz percen belül nem határoznak, egész éjszakára bezáratja őket.

A tizenkét esküdt rendkívül dühös lett.

A suba

(Pesti utca; estefelé.)

Kropacsek (balról jön. Részben városiasan öltözött férfi, amennyiben divatos puhakalapot, szűk nadrágot és hegyesorrú cipőt visel; de ugyanakkor bokáig érő nagy báránybőrsuba van rajta, olyan, amilyet a pásztorok hordanak a pusztán. Cigarettázik): Jónapot, Barna úr!

Barna (jobbról jön. Meglepődve): Na nézd csak, a Kropacsek Oszkár! ... Hát maga miféle maskarába öltözött?

Kropacsek: Én, maskarába? Miért?

Barna: Hát hogy ez a suba van magán. Bálba megy?

Kropacsek: Dehogyis megyek bálba!

Barna: Hát talán felcsapott pásztornak?

Kropacsek: Dehogy vagyok én pásztor! Ott dolgozom továbbra is a Tükernél ...

Barna: Mint éjjeliőr?

Kropacsek: A fenét éjjeliőr! Segédkönyvelő.

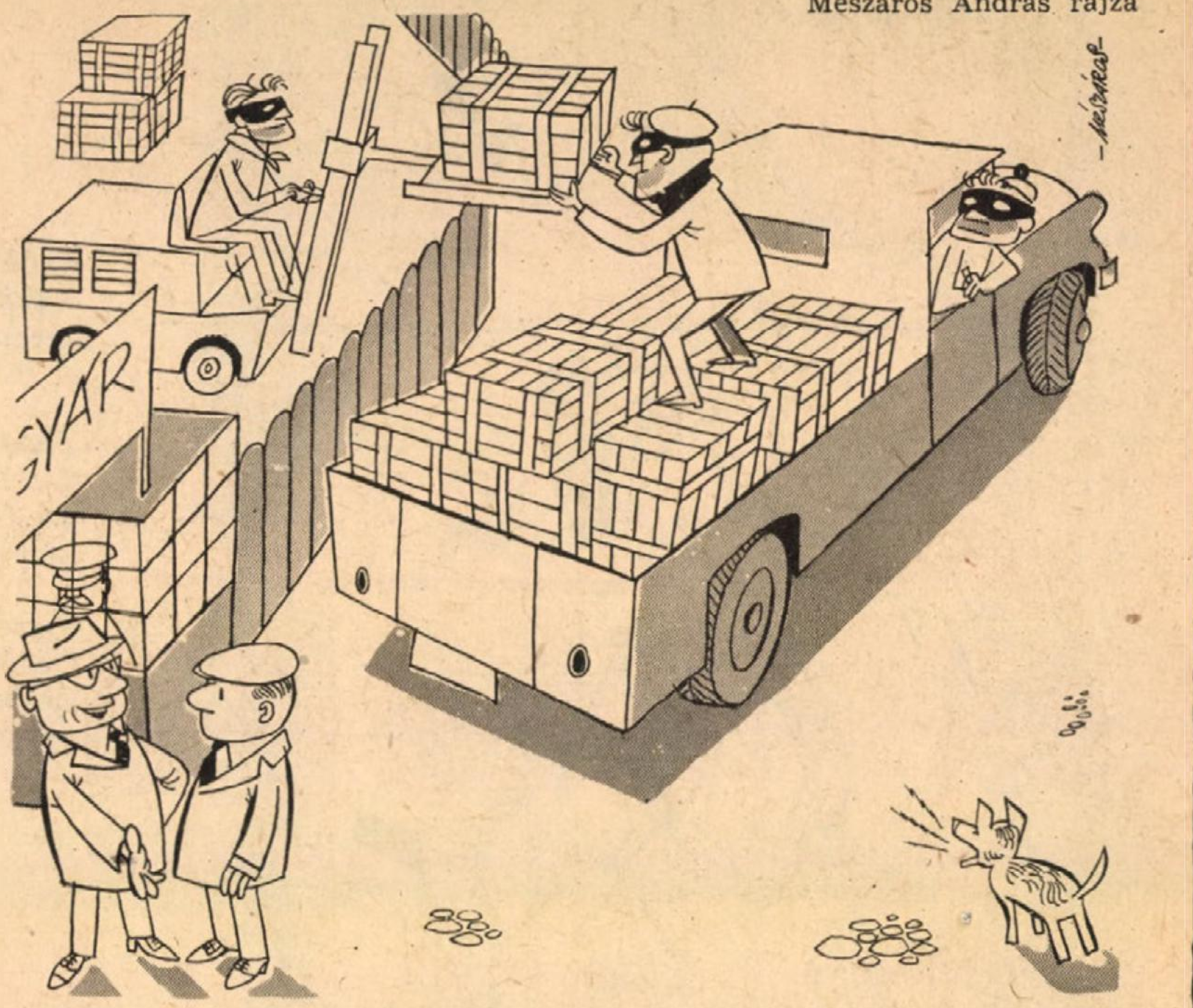
Barna: Hát akkor minek ez a suba?

Kropacsek (egy kissé szétnyitja a subát, és kivesz a nadrágzsebéből egy lapos pálinkásüveget): Tudja, van egy kis titkos szeszfőzdém és suba alatt pálinkát árulok! ...

Heves Ferenc

Fő a bizalom

Mészáros András rajza

– Hogy is képzeled azt, hogy minálunk valaki lophat!? Hiszen minden ládákba van csomagolva!

Ellendrukk

– Azt írja meg – fogta meg a napokban kabátom gombját egy jóismerősöm –, hogyan alakultak ki kapcsolataim a labdarúgó-bajnoksággal, holott köztudomású, hogy sohasem voltam a futball rajongó híve.

Az elmúlt évben költöztem a Kősó utcába, ahol szép és kényelmes lakás jutott osztályrészemül. Ám az első, hétfőre virradó éjszakán nem jött álom a szememre. Hajnalig mulattak valahol az ablakom alatt, a hejehuja szétfeszítette kellemes lakásom falait. Másnap megtudtam, hogy szomszédságomban van az UFTK-klubja, onnan szólt a zenebona, mivelhogy a labdarúgó-csapatuk vasárnapi többgólos győzelmét ülték meg az éjszaka. Az UFTK akkoriban a bajnokságra tört, három pont választotta el az első helyezettől, és hétről hétre megnyugtató formát árult el, győzelmei a hétfői hajnalokba nyúltak bele, és szenvedésem állandósult.

Már azon gondolkodtam, hogy vasárnaponként menedékházakban, vagy a pályaudvarok várótermeiben töltöm az éjszakákat, midőn a következő forduló után váratlan esemény történt. A klub felől dermedt csend áradt felém, mindössze éjfél előtt hallatszott át egy UFTK-tag szolid éneke: „Kitették a holttestet az udvarra ...” Bizonyára sejti, hogy mi történt: kikapott az UFTK, hullámvölgybe került, több héten át nyugodt és kellemes éjszakám volt. Akkor valami új taktikát dolgoztak ki, és kezdődött elölről a virrasztásom.

Ezekben az időkben már alig vártam a rádió vasárnap esti sporthíreit, hogy megtudjam: milyen éjszakám lesz? Ha helyszíni közvetítést sugároztak az UFTK-meccsről, ott szurkoltam a rádióm mellett, így lettem én a labdarúgó-drukkerek legkülönösebbike, akinek nincs kedvenc csapata, csupán egy csapata van, aki ellen szurkol az egész bajnokság alatt. Szenvedélyem később olyan mértékben elhatalmasodott, hogy az UFTK minden mérkőzésén ott voltam, hogy az ellenfél szurkolótáborát buzdításra szervezzem, és csapatukat jótanáccsal lássam el. Személyes barátságba kerültem az NB I. valamennyi labdarúgójával – az UFTK játékosainak kivételével – és egy-egy UFTK-vereség után örömöm nem ismert határt.

Ilyenkor – fejezte be elbeszélését ismerősöm –, rendszeresen meghívtam magamhoz az egész győztes csapatot, és lakásomban kivilágos kivirradatig ünnepeltem velük, hogy a szomszédban milyen jó csend van ...

(s. p.)

Hadicsel

Kaján Tibor rajza

A látszat gyakran csal ...

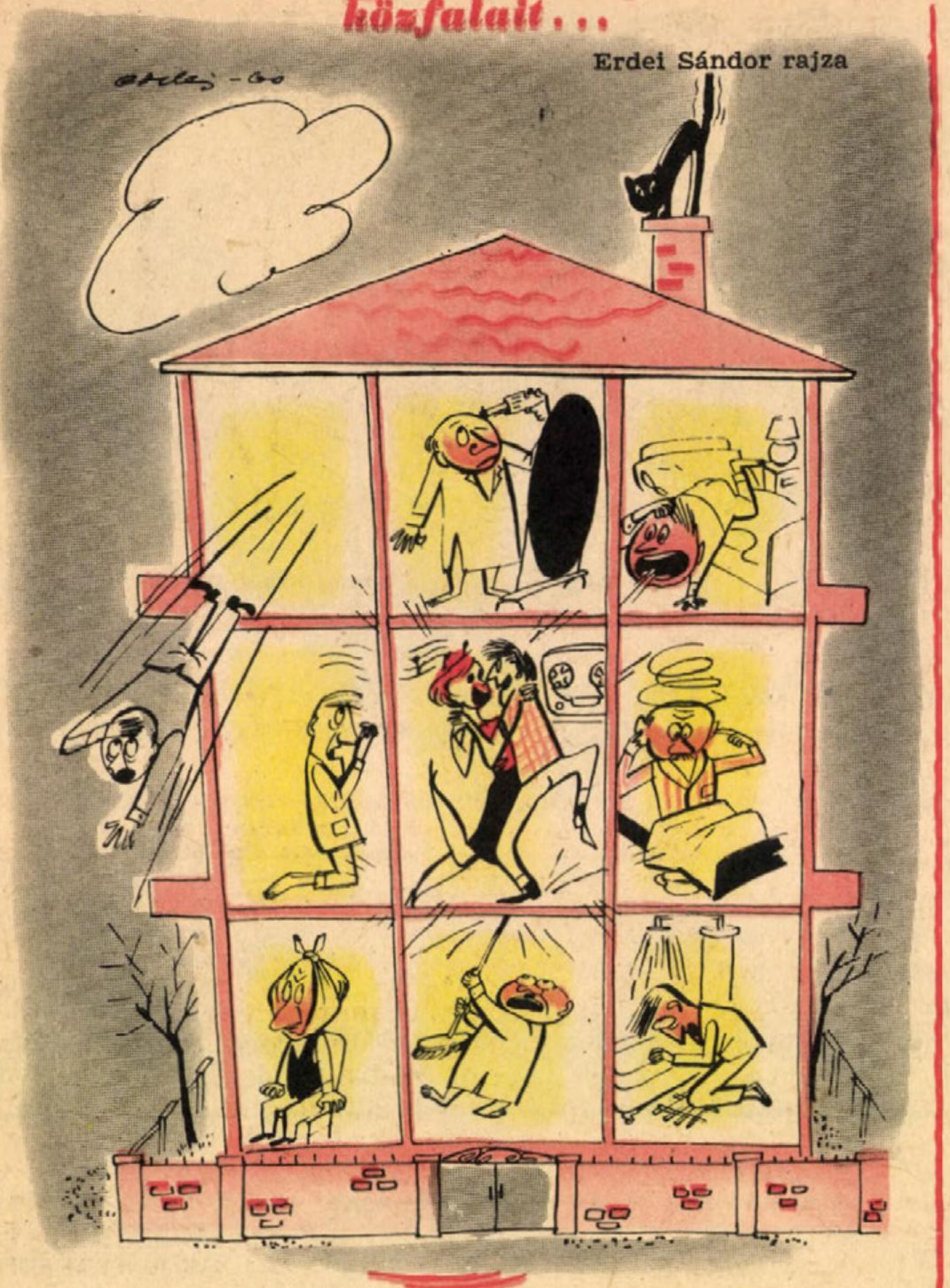
Szepes Magda rajza

– Igazad volt, tényleg öregek!

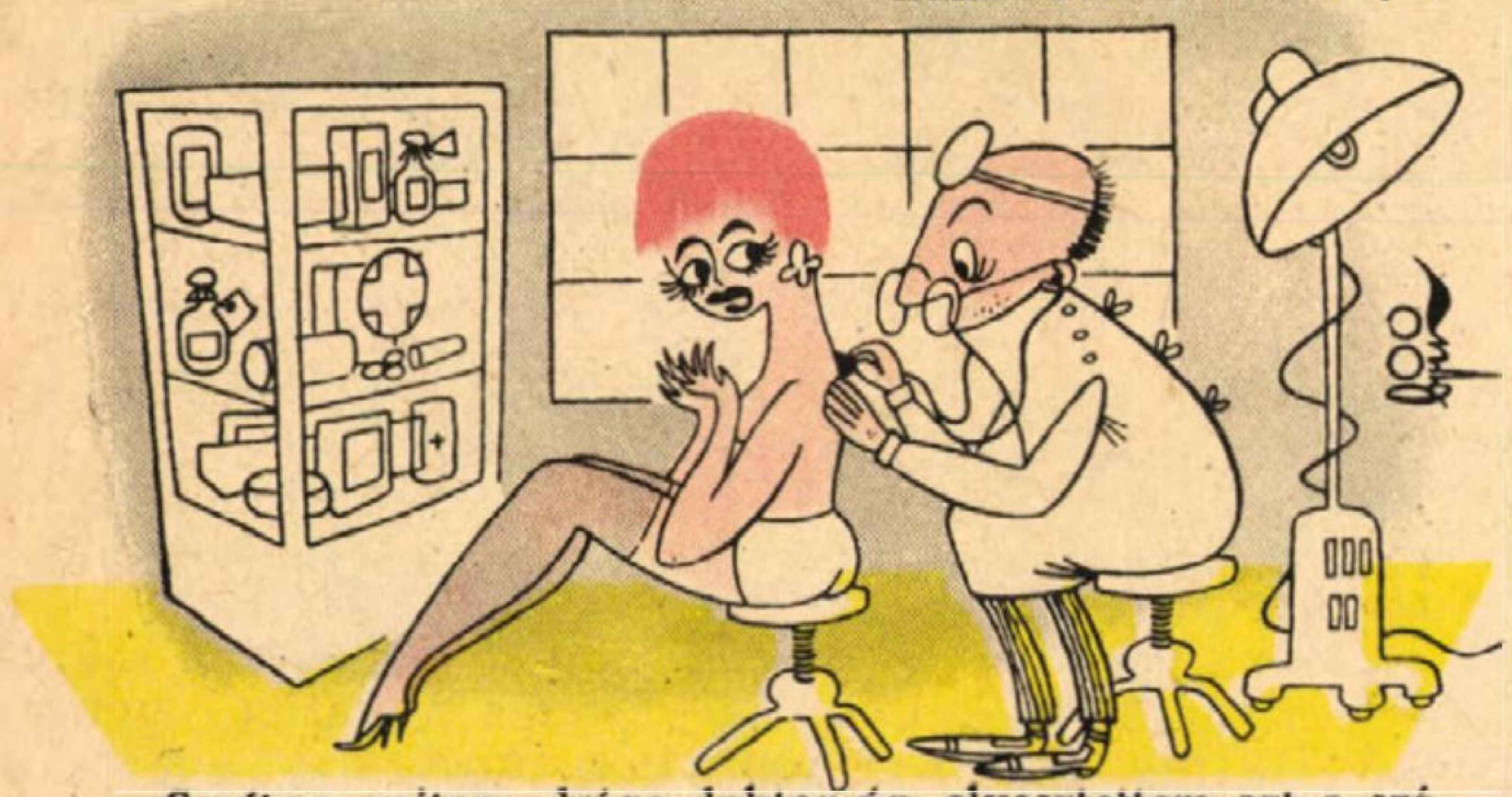
Ha rosszul szigetelik az új lakóházak közfalait...

Erdei Sándor rajza

A dizőz beteg

Balázs-Piri Balázs rajza

– Segítsen rajtam, drága doktor úr, elvesztettem azt a szépen búgó, rekedt hangomat!

Borisz Tyimoféjev három verse

Új elmélet

(Ellesett monológ)

Csodás a tétel, melyet Archimédesz
kifejtett. Ebből szépen kiderül:
mennyit veszít megelőző súlyából
a test, ha folyadékban elmerül.

Hukk! . . . Brávó! . . . Értem. Nincs ellenvetésem.
De új elméletem van: általában,
ha folyadékot öntök a testembe,
súlyom veszítem s meginog a lábam . . .

Vigyázat, mert a vodka jó itóka,
bár szesztestvéreinkkel könnyen végez
és baj lehet a súlyosbított testtel!
Így mondjuk mi . . . Ugye, bölcs Archimédesz?!

Az álom

A tudomány az istenem
Én azt csodálom főképp,
hogy már a hangnál gyorsabban
suhan a repülőgép!

Nincs olyan messze az idő —
s ez a tudósok dolga —,
kozmikus útilevelem lesz
a Földről fel a Holdba.

Sőt már a Marsról álmodom,
oda szállok merészen.
S közben tűnődöm, hogy mikor
lesz nálunk a lift készen?

Anna és gyermekei

Van Annuskának öt fia
és mind az öt Lajos.
Szólítni őket névszerint
nemde kissé bajos . . .

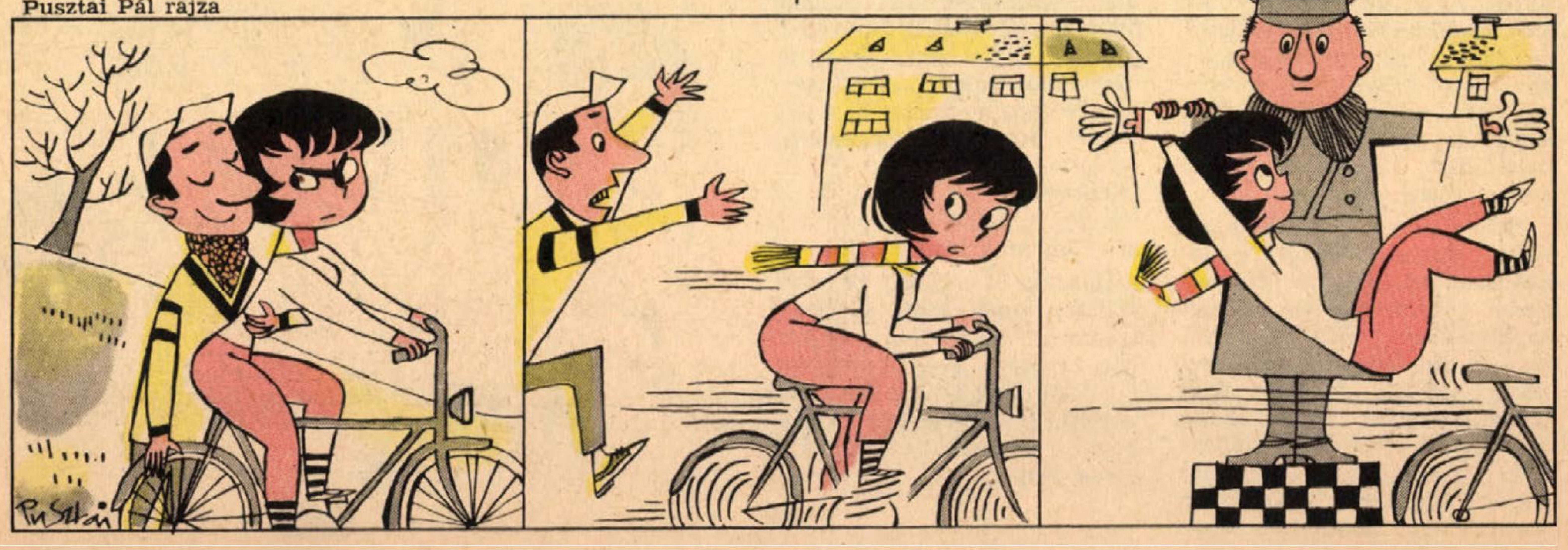
— Nem véti őket össze, asszonyom?
És ő felel: — Nem én!
Úgy szólítom, ahogy dukál:
mind az apjuk nevén!

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Jucika kerékpározni tanul

Pusztai Pál rajza

Kaland

Ott állt az ízlésesen öltözött nő a villamos peronján, néhány utas volt csak közöttünk. Bár igaz, ezek mindent elkövettek, hogy eltakarják őt előlem. De nem szándékkal tették. Csúcsforgalom volt, őket is lökték ide-oda – és ha az egyik utas leszállt vagy benyomult a kocsiba, jött helyette másik, néha, mint a gombház, egy helyére száz is akadt. Különösen az Emke-sarok után, úgy megduzzadt a kocsi, hogy a lelket bennem már csak az oldalamba fúródó ajtórács tartotta. Na és nő... a nő... az üdén tiszta tekintetével.

Mert már ő is látott engem. De nem csak látott – nézett

is. Nem feltűnően, nem agit adva, dehogy. Csak lopva, inkább kíváncsian, úgy, ahogy az ember akaratlanul is reagál egy mozdulatra, egy kiáltásra. Ez a puritán érdeklődés még szebbé varázsolta arcát. Ezen az arcon, a rúzson kívül semmi kozmetika, még púder se. De egészséges, kicsattanó pirosság, a jó vidék még el nem fakult színe. Talán nem is régen jött fel ez a nő, valahonnan az Alföldről, vagy a Bükkből, vagy éppen most. Bőröndjét betette a Keletin a ruhatárba, így megy Budára, a nénjéhez. Hallom is, amint Teréz asszony fogadja:

– Borka te. Mért nem ültél taxiba?

– Ugyan már. Jó a villanyos.

De milyen jó. Tíz perce robog már velünk, tíz perces út a tejúton, evoé, de szép az élet! És a nő, az édes nő, már oldott szeméremmel fogadja bámész nézésemet. Már nem is lopva kapcsolódik tekintete az enyémbe, kedvesen, mondhatnám biztatóan néz rám.

Kezd a dolog idegesíteni. Észrevettem, már mások is figyelnek. Belső hangjaim rámolvassák az új, megtisztuló erkölcs parancsait.

És tolakszom a peron felé, hogy leszálljak.

Eláll a lélegzetem.

Az egyszerű, kedves, szemérmes, nem feltűnő „vidéki nő" is tolakszik. Könyökkel, lábbal. Feltűnően. Egyenesen utánam. És mikor a villamos a megállóhoz ér, hirtelen szétkattintja retiküljét, karjára felszalajt egy széles szalagot és odaszól nekem:

– Szabadna kérem a jegyet ellenőrzésre?

Állam leesik. Szemem csodálkozva és meghökkenve olvassa a karszalag feliratát:

ELLENŐR

Keresem a jegyet. Kutatom. Nyomozom. Zsebem, szemgolyóm kifordul. A nő megszólal:

– Ne keresse! Egyszerre szálltam fel önnel! Nem váltott jegyet! Figyeltem!

Jött a kalauz is:

– Pedig hányszor kiabáltam. Na persze... az uraság...

Nem tudom már, mit mondott. Azt se, hogy én mit mondtam. Arra emlékszem, hogy valami büntetést fizettem.

És arra is emlékszem, hogy az ellenőrnő ujján jegygyűrű volt, és a szeme mosolygó kék volt.

Mint a Bükk fölött az ég, ha eltisztul a vihar.

Boross Elemér

Perspektíva

Toncz Tibor rajza

– Gyere csak bátran, itt még nincs traktor!

KÖZMONDÁSOK BÖLCSESSÉGE

A közmondások évezredes bölcsességeket sűrítenek magukba. Csak az a fontos, hogy ne gondolkozzunk rajtuk sokat. Az én hibám, hogy a legbölcsebb közmondásokon is tovább spekulálok, amint azt az alábbi siralmas eredmények mutatják:

„Járt útat járatlanért el ne hagyj!" Ha Kolumbus szófogadó, ma nincs amerikai imperializmus!

„Várt lány — várat nyer!" Ragyogó távlatok! Ha minden jól megy, állami költségen tatarozzák s idővel műemlékké nyilvánítják mindkettőjüket!

„Beszélni ezüst, — hallgatni arany!" Egy szép közmondás erre tanít. *„Ne szólj szám, nem fáj fejem"* — dupláz rá a másik. *„Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna"* — így a harmadik. Hát van irigylésreméltóbb lény, mint a néma gyerek, kinek anyja sem érti a szavát?

„Bajban ismerni meg a barátot!" Lehet. De gyakori, hogy a barát nem ismer meg, ha bajban vagy!

„Kutyaharapást szőrivel!" Steril dolog ez?

„Minden út Rómába vezet!" Most már semmi reményem, hogy valaha is eljutok Pécelre!

„Aki másnak vermet ás, maga esik bele!" Ha ez tényleg így volna, nem jutna hely a krumplinak.

„Nem a ruha teszi az embert!" Ez a sztriptíz számok szilárd erkölcsi alapja.

„Szemet szemért, fogat fogért!" Hol a ráció az ilyen cserénél, hiszen minden marad a régiben?

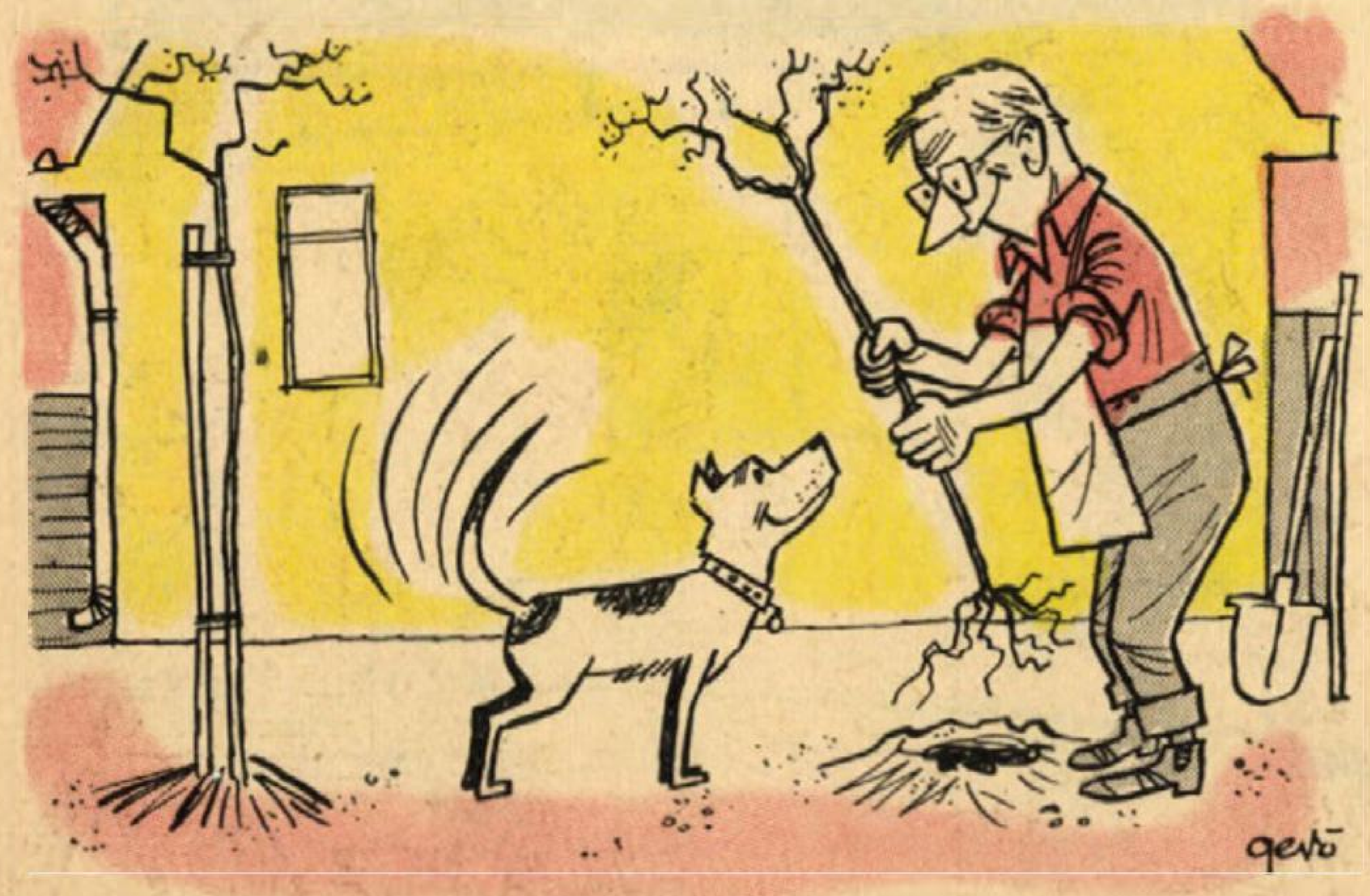
„Gazda szeme hizlalja a jószágot". Biztos, ami biztos — időnként azért egy kis árpadarát is szórjunk elébük.

„A hazug embert hamarabb utolérni, mint a sánta kutyát!" Dehát miért szaladgáljak a hazug ember után? Nem vagyok kíváncsi a hazugságaira!

Tiba Endre

Itt a fásítási hónap!

Gerő Sándor rajza

Életlen a kés...

Várnai György rajza

Vihar egy pincérlány körül

– Nézze, Löffelholcz, maga egy tehetséges ember. Maga kérem tud írni. Maga már túl van azon. Ezt ugyebár maga is tudja.

Löffelholcz értelmesen bólogatott. Ha maga a nagy Barczák mondja, hogy túl van, akkor túl van. A lényeg, hogy ő, Löffelholcz Ignác, tud írni.

– A lényeg – folytatta Barczák –, hogy ez a verse, kedves Löffelholcz, lapunkban nem jöhet.

– De miért? – szakadt ki a szerencsétlen alanyi költőből, aki lelki szemével már látta művét a lapban, és lelki kezével már üres zsebébe rakta a százötven forint honoráriumot. – Miért nem? Hiszen nincs is semmi mondanivalója! „Gizella pincérleányhoz." Hát mi baj lehet ezzel?

– Ezzel? – Barczák szórakozottan lapozgatta a Pegazus című folyóirat legújabb számát. – Ezzel? Semmi, kedves Löffelholcz. Semmi baj ezzel nem lehet, különös tekintettel arra, hogy mint már említettem, a szóbanforgó költemény lapunkban, legalábbis egyelőre, nem jön.

– De aranyos Barczák elvtárs... Miért nem?

– Több okból, drága barátom. Egy lapnak ugyebár megvan a maga profilja. Nna. Mármost, mint látja, a Pegazus legújabb számában megjelent ennek a Kalánfainak a novellája. A novella hősnője egy bizonyos Cukk Gizella. Azt maga is belátja, ugye, hogy nem lehet amúgy is érzékeny irodalmi életünket egyszerre megrohanni Gizellákkal.

– De kérem! – tört ki az alanyi költő, ujjaival üres zsebében körözve. – Ez csak nem akadály!? Kész örömmel átjavítom, mondjuk Erzsikére...

– Nem jó. Fogadja meg egy tapasztalt öreg róka tanácsát, és válasszon valami ritkábbat. Mondjuk Ilkát. Vagy nem is! Inkább Elvirát. Azt, azt, Elvirát! Miért ne lehetne Elvira? Nna. Akkor most beül egy eszpresszóba, vagy hazaviszi és átjavítja, ahol a rímszó Gizella, Elvirára. Érti már azt maga.

Löffelholcz beült a Hungáriába, és maga elé rakta a verset. Szerencséje volt, a „Gizella" csak egyszer volt rímszó, s a „gazellá"-ra rímelt. Ebből kell most Elvirát csinálni. „Felhíva?" „Elszívja?" „Kell Mira?" Melyik a jó rím? Még a „kell Mira" a legjobb, de a keserűvíz valahogy kilóg a témából. Aztán – háromnegyedórás gyötrődés után – leírta ezt:

Ráültél szívemre, s bús szívem elbíra,
De most már fölkelhetsz, gyönyörű...:

Nem, hát ide mégse szabad zülleni. Összetépte a papírt. Név nélkül csinálja meg. Még másfél órát dolgozott, a cím csak annyi lett: „Egy pincérleányhoz", név sehol. Szaladt vissza a szerkesztőségbe, de Barczák már nem volt benn. Mondták, másnap se jön be, lenn lesz a nyomdában, mert együtt van az anyag, és készül a lap. Az új szám megjelenése után egy hétre üdülni megy Barczák, de tíz nap múlva már okvetlenül itt lesz.

Löffelholcz megsemmisülten támolygott haza. Honnan szerez pénzt? Ez volt az utolsó reménysugár. Mégiscsak kénytelen lesz elvállalni a Melléktermék- és Hulladékgyűjtő Vállalat ajánlatát. Egy szellemes, takarékosságról szóló rigmus kellett, lehetőleg valamilyen ismert dalra, továbbá egy-két ötletes, jó verses jelmondat, szintén a gyűjtögető-szenvedély felkorbácsolása céljából.

Egész éjszaka dolgozott. Félkettőre végzett a rigmussal, amelyet a „Lennél te rózsa, rózsabimbó" dallamára ügyeskedett össze.

Lennél egy rongyos papírfecni,
Lennék a MÉH

– hangzott a rigmus eleje. Löffelholcz keserűen olvasta át. Aztán nekiült a jelmondat-szerzésnek, a megadott szempontok, és szükségletek alapján. Halálos kimerülten körmölte:

Gyűjtsd a fáradt almacsutkát,
Harminchárom fillér jut rád...:

Satöbbi. Fél négykor feküdt le aludni. Délelőtt bevitte melléktermékeit és hulladékát a MÉH-hez, és kapott ezer forintot. Kifizette a lakbérét, a mosónőt meg a kapupénzeket, maradt négyszáz forintja. Ezzel ki kellett húznia valameddig.

Egy hét múltán Barczák átnézte az új változatot. Homlokát ráncolva adta vissza.

– Nézze, Löffelholcz fiam, maga egy tehetséges ember, maga már túl van azon...

– Tudom, szerkesztő elvtárs. De a lapnak profilja van.

– Brávó! Magának szerkesztőnek kéne lennie, barátom. Szóval ez nem megy. A Mátrában kezembe került az Árkádia legfrissebb száma, amely egy drámarészletet közöl, címe...

– Csak nem „A pincérleány"?!

– Eltalálta. Azt pedig maga is beláthatja, hogy kényes, üvegházi irodalmunkat nem bombázhatjuk egyszerre mindenfelől pincérleányokkal. Legyen más foglalkozása ennek a nőnek. Mittudomén, legyen autogénhegesztő. Vagy amit akar. Nna, a viszontlátásra.

Rövid leszek: Löffelholcz négyszáz forintja már a negyedik átírásnál elfogyott. Akkor derült ki, hogy versének szerelmes kicsengése van, holott mindenki tudja, hogy a költő nős, még ha különváltan él is feleségétől. Szóval ne legyen szerelmes kicsengése ennek a darukezelőnős versnek, legyen a darukezelőnő a költő anyja, szülői szeretetről úgysincs még semmi a laptervben.

Löffelholcz elanyátlanodva ült be a Hungáriába, ahol utolsó két forintján egy szimplát rendelt, és nekiült slágert írni:

Számolom egyre a gombjaimon,
Hogyan is értékel, kisangyalom,
(Hej) záróra van a szívemben,
Fekete, fehér, igen, nem,
Feleljen végre nekem!

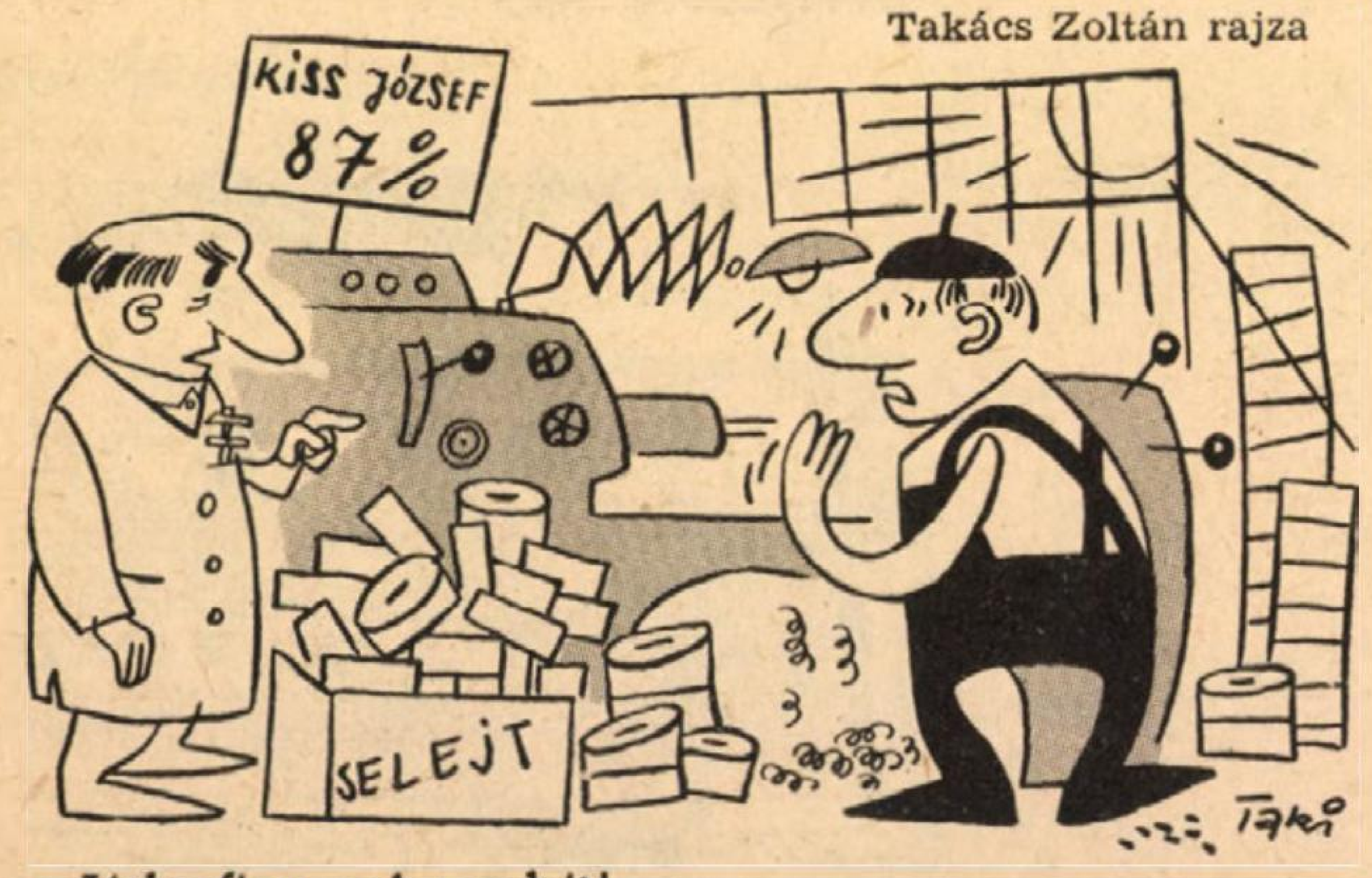
Másnap benyújtotta a szöveget. Háromszáz forint készpénzt kapott, és a következő három hónapban további tizenkét ezret, úgyhogy volt miből átírnia a verset Barczáknak. Maga is érezte, hogy ezúttal ragyogóan sikerült, felsietett vele a szerkesztőhöz, aki éppen a nyomdába indult.

– Maga mit akar itt, Löffelholcz? Tudtommal maga slágerszerző. Nincs maga rászorulva erre a publikációra, nem igaz? Pedig kár, már benne volt a verse a laptervben.

Timár György

A szakma nehézségei

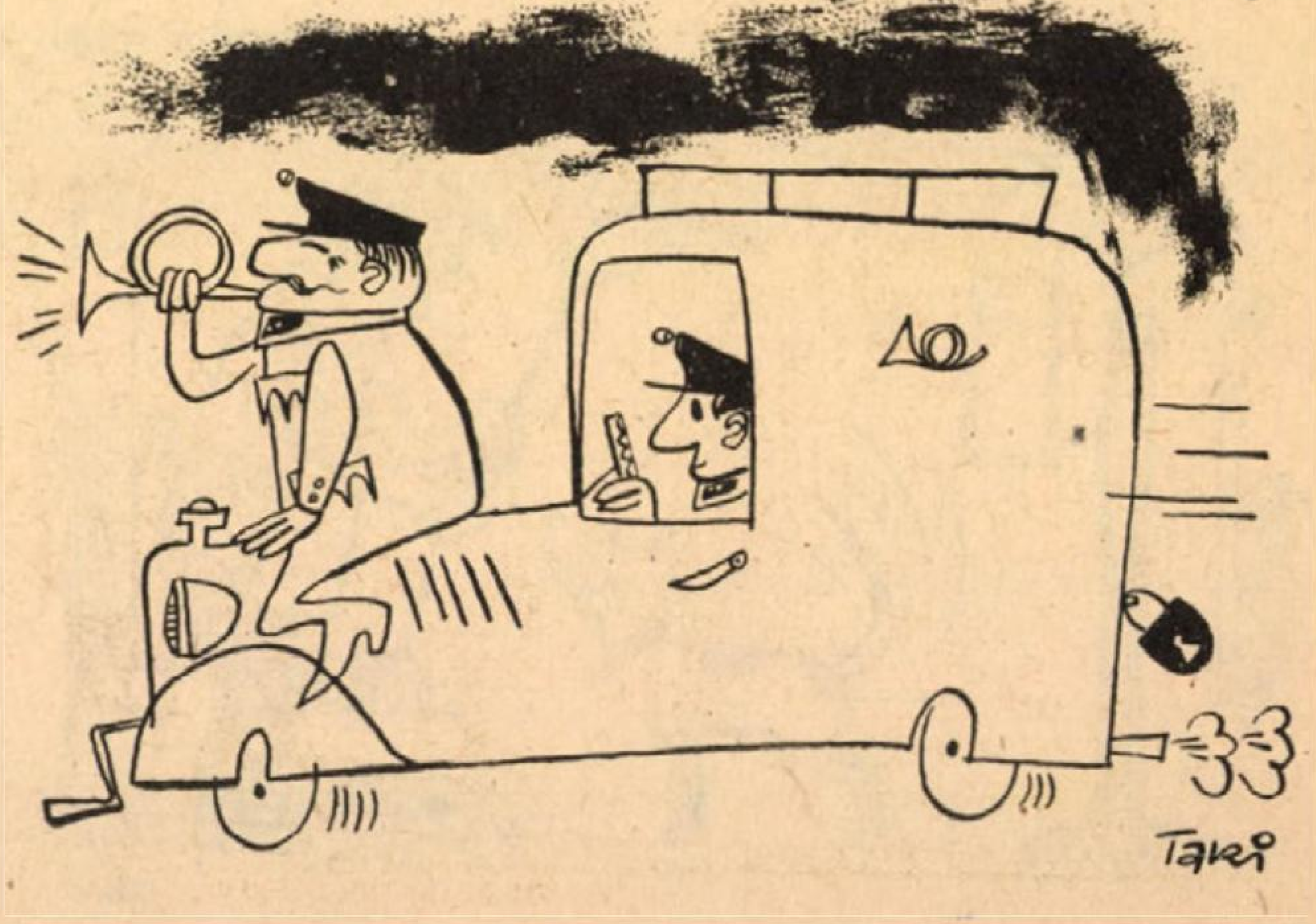
Takács Zoltán rajza

– Jóska fiam, sok a selejt!
– Jaj, Béla bácsi, nem vagyok én cukrász, hogy megegyem, amit elrontottam!

Hagyománytisztelet

Takács Zoltán rajza

EGY KIS EMLÉKEZTETŐ

Milyen egyszerű

Csopaki bemegy egy üzletbe és egy pár cipőfűzőt vesz. Ezressel fizet.

– Sajnos, uram – mondja a kereskedő –, nem tudok visszaadni ... Tessék egy negyedórát várni ...

– Akkorra lesz aprópénze?

– Nem. Akkorra ezer lesz a cipőfűző ...

(I. évf., 23. sz. 1945. okt. 21.)

Szomorú vicc

– Mindig irigyelltem a milliomosokat. Saját autóikon szaladgálnak, a tenger mellett nyaralnak, saját kastélyukban lakhatnak ...

– Na és?

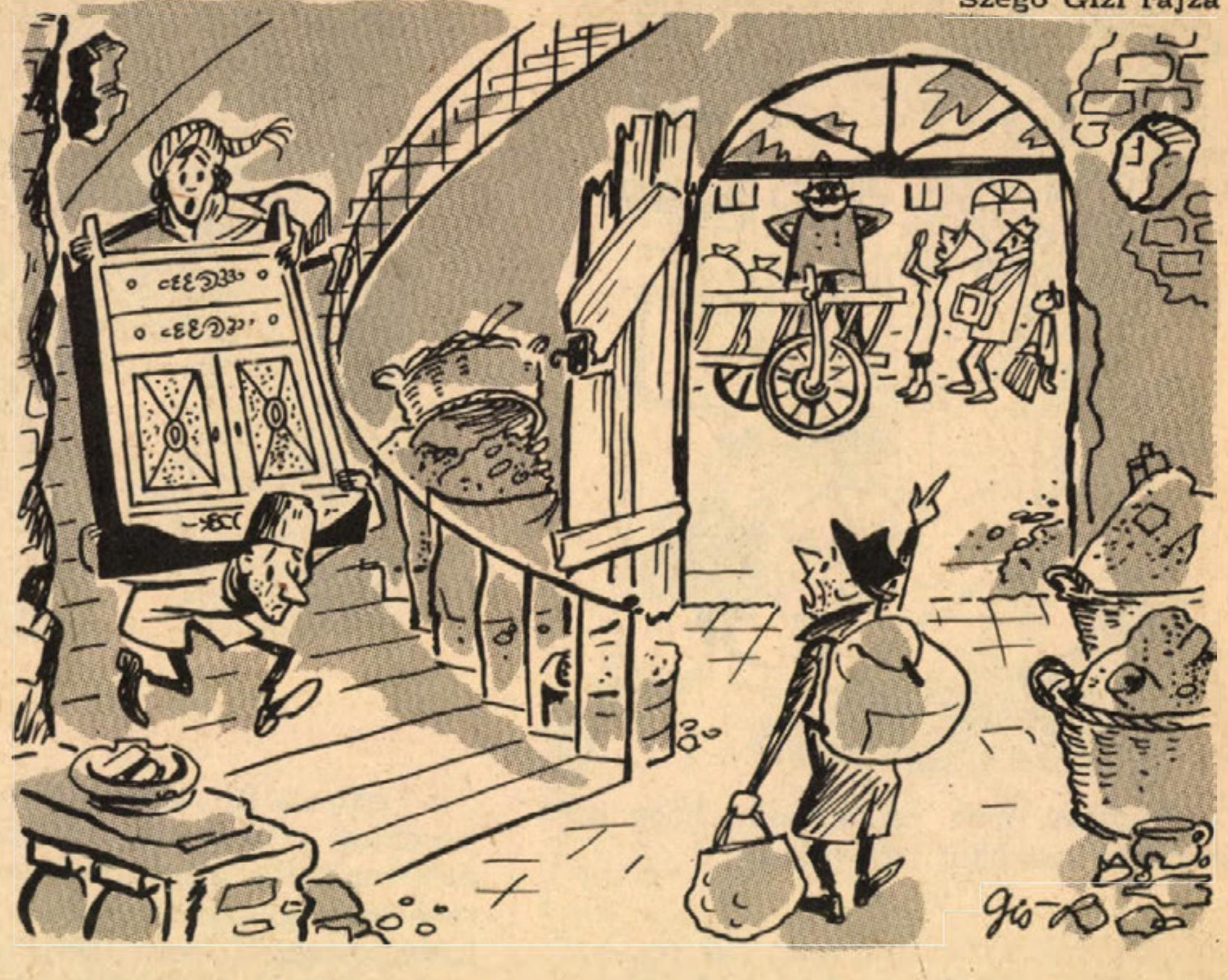
– Nekem most 16 000 pengő a fizetésem. De rövidesen 24 000 lesz, és ha a feketézőket meg nem fékezik, tavaszra én is milliomos leszek.

(I. évf. 20. sz. 1945. szept. 30.)

A fekete piac fénykora

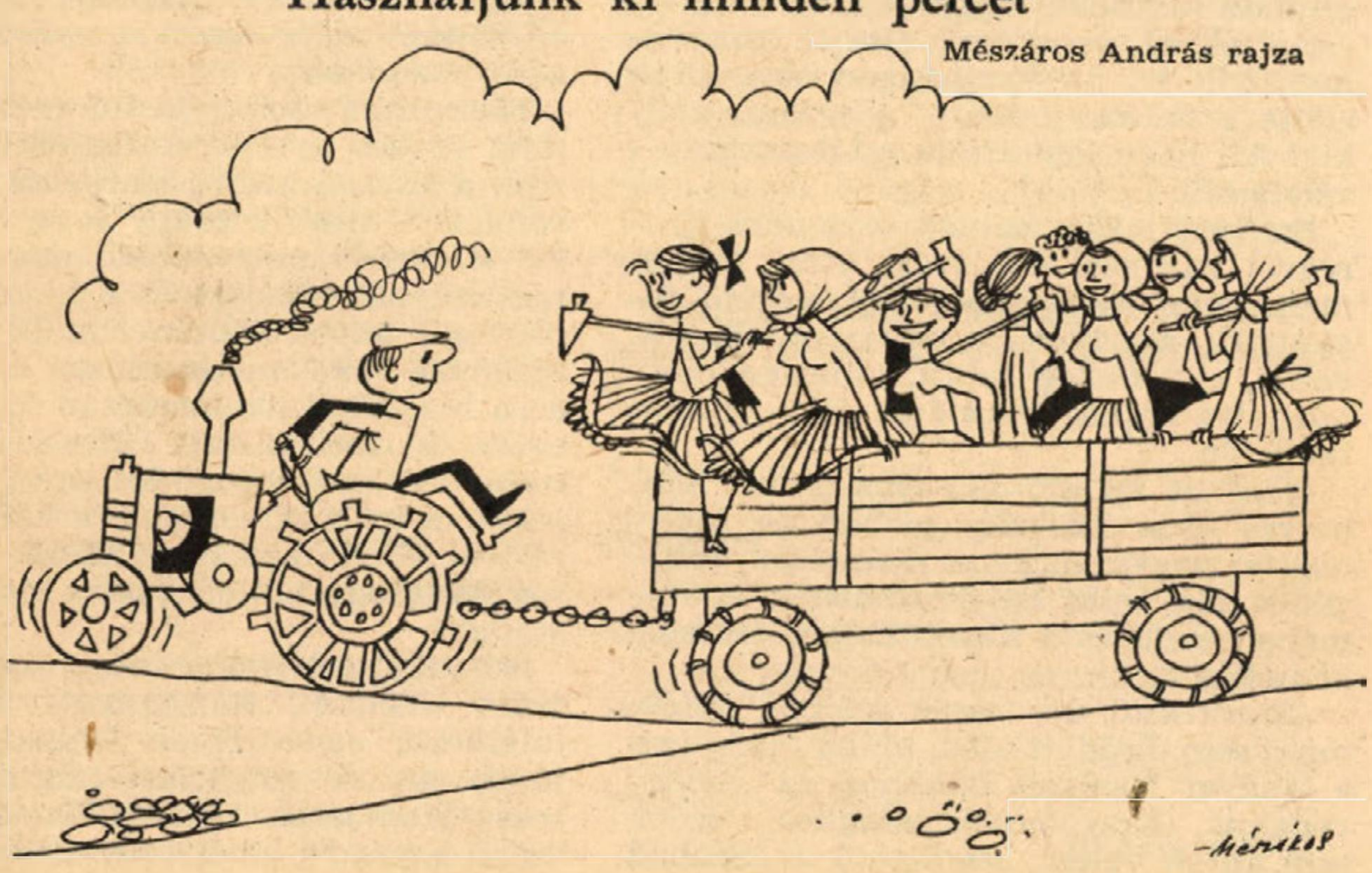
Szegő Gizi rajza

– Siessenek azzal a szekrénnyel, Kvantáék, mert már csak sárgaborsó van ...

Használjunk ki minden percet

Mészáros András rajza

... avagy a szerelmes traktoros.

Ötven százalékkal növelik az eszpresszók számát

Várnai György rajza

– Ide elférne még egy ... !

A humor KÖNYVÉBŐL

ADY Endréhez beajánlotta szépreményű unokaöccsét egy lipótvárosi bankár-tisztelője. Nemsokára be is állított hozzá egy lobogóhajú, villogó tekintetű, de elég zavaros beszédű ifjú, világhírre pályázó három versével. Ady nyomban el is olvasta a kéziratot, majd azzal, hogy a többiekkel is elolvastatja, biztatóan kezet rázott vele.

– Magában három nagy magyar költőt látok egyszerre megtestesülni.

Az ifjú olyan boldog volt, hogy nagy zavarában el is felejtette megkérdezni, kiknek a szelleme egyesült is hát benne. Ezt a nagybácsi kérdezte meg utólag telefonon, mire Ady így analizálta a fiút:

– A haja Petőfi, a szeme Arany, az agya Tompa.

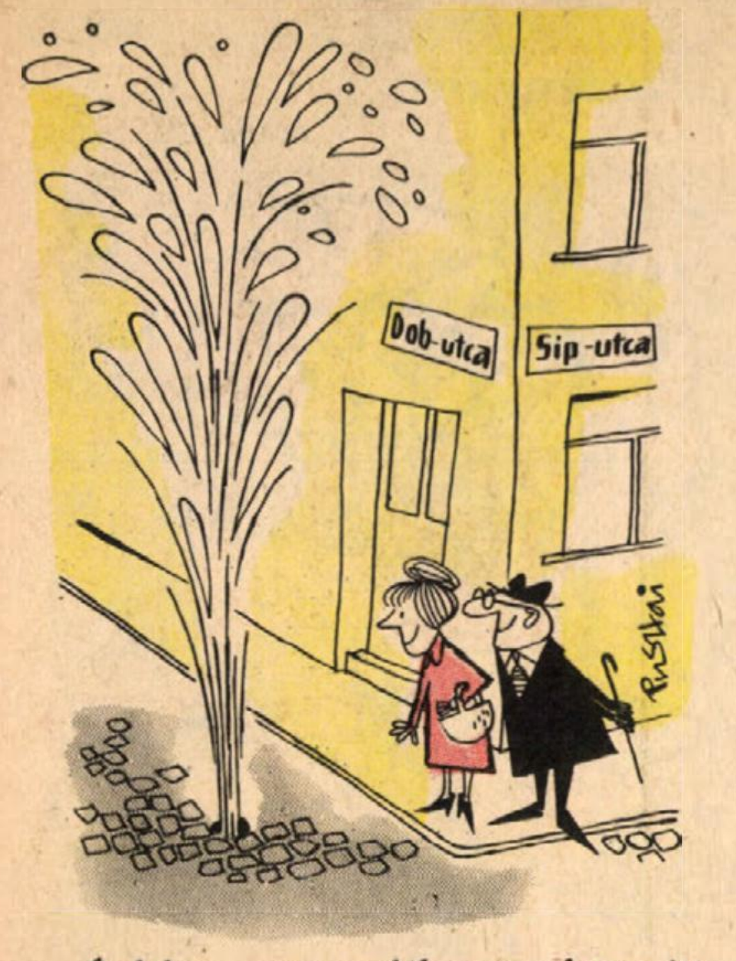
ÉLELMISZER KOZMETIKA

Sokan láttak már nyugati képes újságokban csodálatosan szép élelmiszer-hirdetéseket, kívánatosnál kívánatosabb ételek és italok színes fényképeit, amelyek láttára összefut a nyál az olvasó szájában.

Amerikában, ahol a televízió főleg hirdetési célokat szolgál, ezek a csodálatosan szép élelmiszerek a televízióban is szerepelnek. Most egy kongresszusi vizsgálat megállapította, hogy ez a szépség nem mindig természetes. A sör habját tojásfehérjével gazdagítják, a húst vörösre festik, a halat ezüstfestékkel készítik ki, a zöldborsót glicerinnel.

Az érdekelt cégek azzal védekeztek, hogy minden színészt kifestenek, ha a televízióban szerepel.

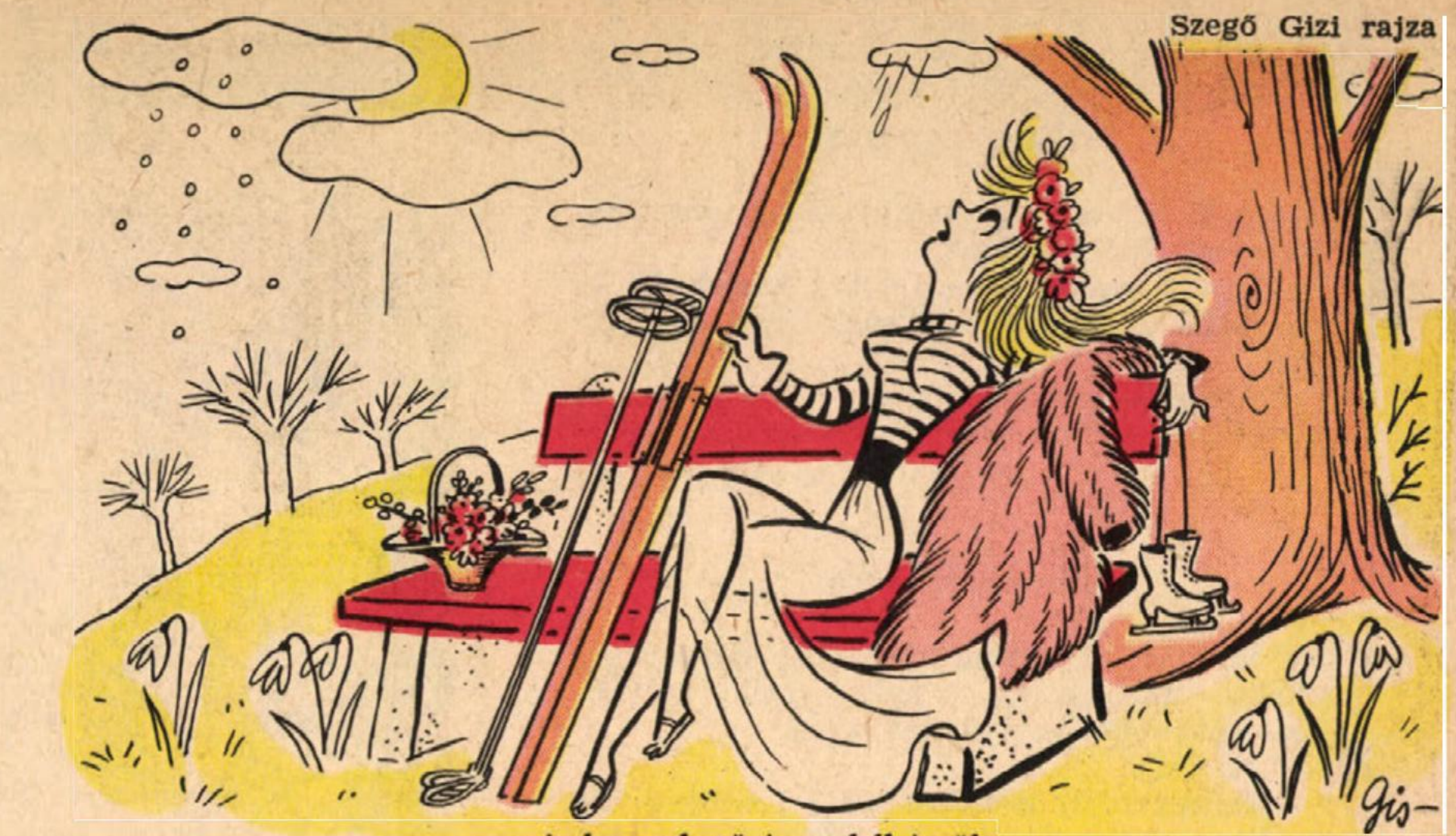
Üzembe helyezik a szökőkutakat

– Érdekes, nem emlékszem, hogy itt valamikor szökőkút lett volna . . .

Tavasz tündére

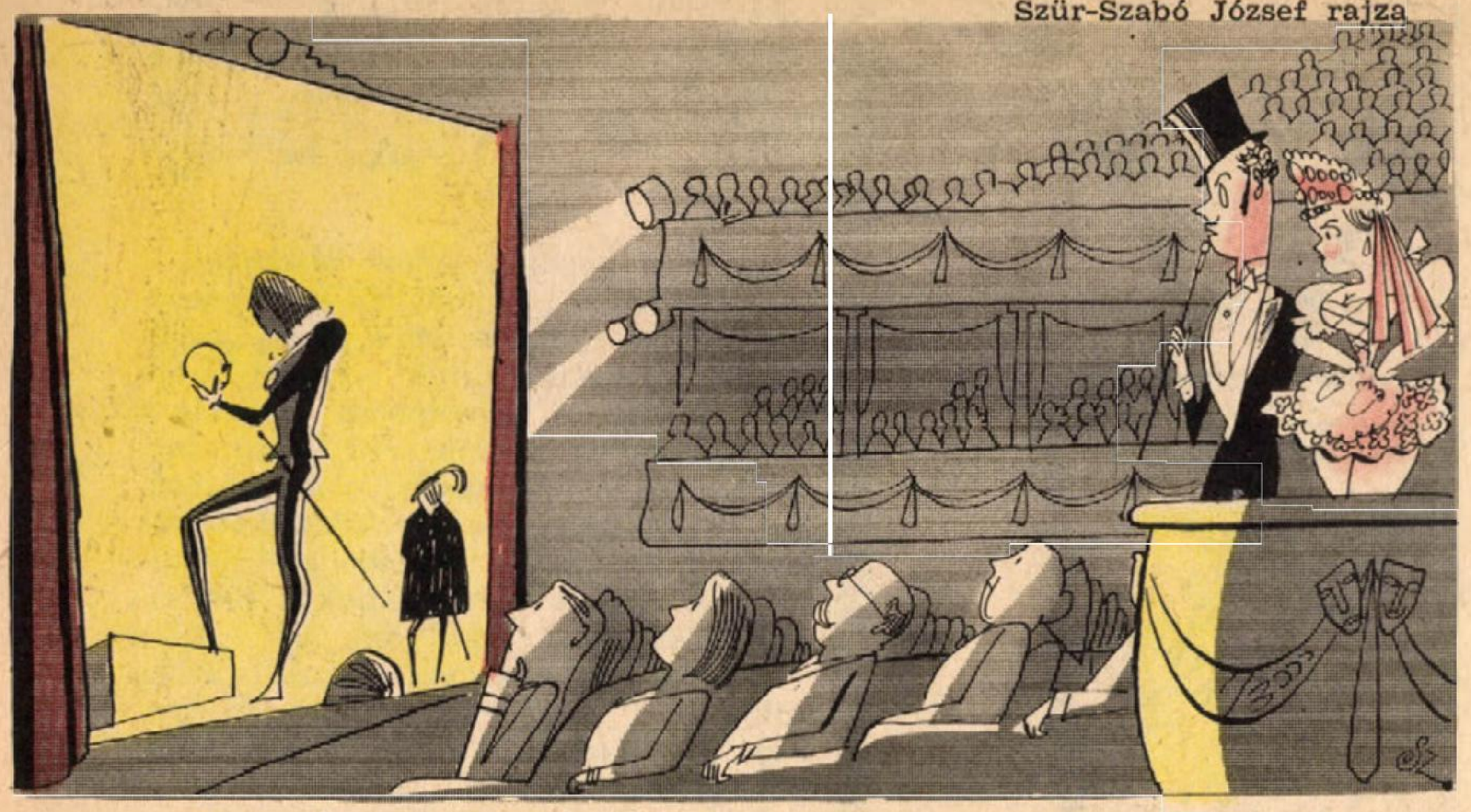
Szegő Gizi rajza

minden eshetőségre felkészült . : ;

A Hamlet sikere Kaposvárott

Szür-Szabó József rajza

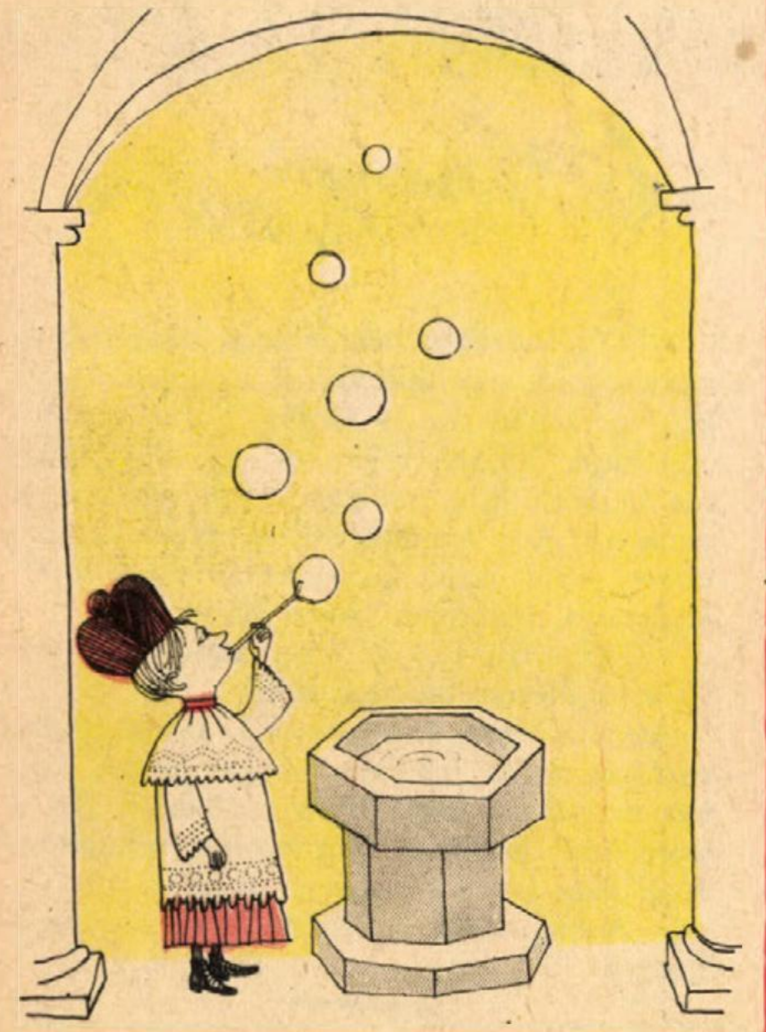
Bóni gróf a Csárdáskirálynőből: Nézd Szilvia, azért ez se rossz!

Kiránduláson

– Rettenetes, Laci, milyen mélyre jutottam . . .

Játszik a kis ministráns

— A tárgyalóteremből —

A. Hasszán

Most itt áll előttem, mint egy riadt hóvirág. Pocakos, vézna fiúcska, övig érő szakálla alig pelyhedzik az állán, tasakos gyermekszemében félelem és kíváncsiság. Nem lehet több hatvan esztendősnél, de lehet, hogy csak hatvanegy.

Neve: A. Hasszán. Foglalkozása: rablócska. Harminckilenc társával áll a bíróság előtt. Vád: többrendbeli rablás. Az elrabolt kincseket egy titkos barlangban rejtették el, amelynek ajtaja csak akkor nyílt ki, ha fennhangon elmondták előtte a bűvös jelszót: „Szezám, nyílj ki!" Ali baba leplezte le a társaságot — véletlenül.

Emberek! Egy hatvan esztendős gyerekről van szó, aki rossz útra tévedt, mert nem talált sehol egy szerető fogantyút, amelybe belekapaszkodhatott volna, egy meleg tutajt, amelyen meghúzhatta volna magát az élet viharos tengerén.

Most itt áll előttem Hasszánka. Sebhelyes arca halvány pírban ég, gyermekfej nagyságú kezei szomorúan csüngenek alá, mint két vészharang. A szemébe nézek és a következőket olvasom ki belőle:

„Szerkesztő úr, tessék elhinni, velem senki sem törődött soha, hiába fordultam a Magyar Nemzeti Bankhoz, az Árvízvédelmi Kormánybiztossághoz, szóba sem álltak velem, szerkesztő úr. Szabad legyen egyúttal felvetnem, szerkesztő úr, a társadalom felelősségét is az én esetemben . . ."

Ezt olvastam ki Hasszánka szeméből és én hittem neki, mert a gyerekszemek nem hazudnak.

Hasszánka szolid, jó fiú volt, illedelmes, rendes gyerek, szüleinek szemefénye, a karavánszeráj kedvence. Ha elromlott a szerájban egy teve, mindig a kis Hasszánkának szóltak, mert ő ezermester volt, mindent meg tudott javítani. Egy napon azután találkozott egy rablóval, aki mézes-mázas szavakkal arra biztatta: alkalomadtán lopja el az egész karavánszerájt. Hasszánka nem tudta, mi az a lopás, de azért, mihelyt alkalom nyílt rá, elcsente a karavánszerájt és eladta egy orgazdának. A pénzt sós stanglikra költötte, mert imádta a sós stanglit.

Társadalom! Akkor még meg lehetett volna menteni Hasszánkát. Ha akkor találkozik egy erélyes kézzel, amely jóságosan, de szigorúan figyelmezteti: rossz úton jársz, koma! Ha akkor lett volna egy szív, amely ölébe veszi a vétkes gyermeket . . . De nem volt! Kicsi Hasszánnak egyedül kellett megküzdenie az élettel, saját magával.

Így került, szegény gyermek, korpa rablók közé, hamis aranyak közé egy valódi arany, téglapor közé százhúsz kiló édesnemes szegedi paprika. Együtt mentek wurlitzert hallgatni, inni és rabolni. Hasszánka élt-halt a galeriért, éjjel-nappal együtt csatangoltak, lófráltak és csakhamar ő lett a vezér. Mosolyogva nézem ezt a kis tagbaszakadt, gyenge viola vezért . . . Ez a fülig piros kis agg klapec, ez a nagyranőtt palánta öregúr, mint vezér! Mosolyognom kell . . .

Nézem a szemét, nem rabló szemek ezek. Lehet, hogy az elmúlt ötven év alatt sok rablott kincs tapadt a kezéhez, de a lelke tiszta maradt. Füléből kilóg lelkének egy csücske, az is patyolatfehér.

Hasszánka, az első rablás után már nem mert visszatérni a becsületes emberek közé. Azt hitte, nincs visszaút. Keresett magának egy romantikus barlangot, abban rejtette el kincseit és világvevő lelkiismeretét. Időnként, egy rablás után, visszatért társaival a rejtekhelyére, leltárt csinált, majd mindenkit kikergetett a barlangból és a lelkiismeretét hallgatta. Legjobban szerette a lelkiismeretében a „Hogyan neveljük gyermekeinket" című adást.

Felebarátaim! Higgyétek el, nem rossz fiú ez a Hasszán fiú, csak egy kicsit torkos, szertelen és hazudozó. Talán egy gyermekpszichológus ki tudná hámozni szavaiból a teljes igazságot; könnyen lehet, hogy Hasszánka nem is rablócska, csak annak hazudja magát, lehet, hogy a harminckilenc rablót, a barlangot, a bűvös jelszót is csak kitalálta és a rejtett kincsek is csak a fantáziájában élnek. Ki tudja? Ki ismeri a gyermek lelkét?

Odalépek kicsi Hasszánhoz és barátságosan fölébe hajolva, megsimogatom a fejét:

— Mondd, szánod-bánod, amit tettél? Akarsz becsületes, rendes ember lenni? Akarsz hasznos tagja lenni társadalmunknak?

Nem kapok választ, de én tisztán hallom a ki nem mondott szavakat:

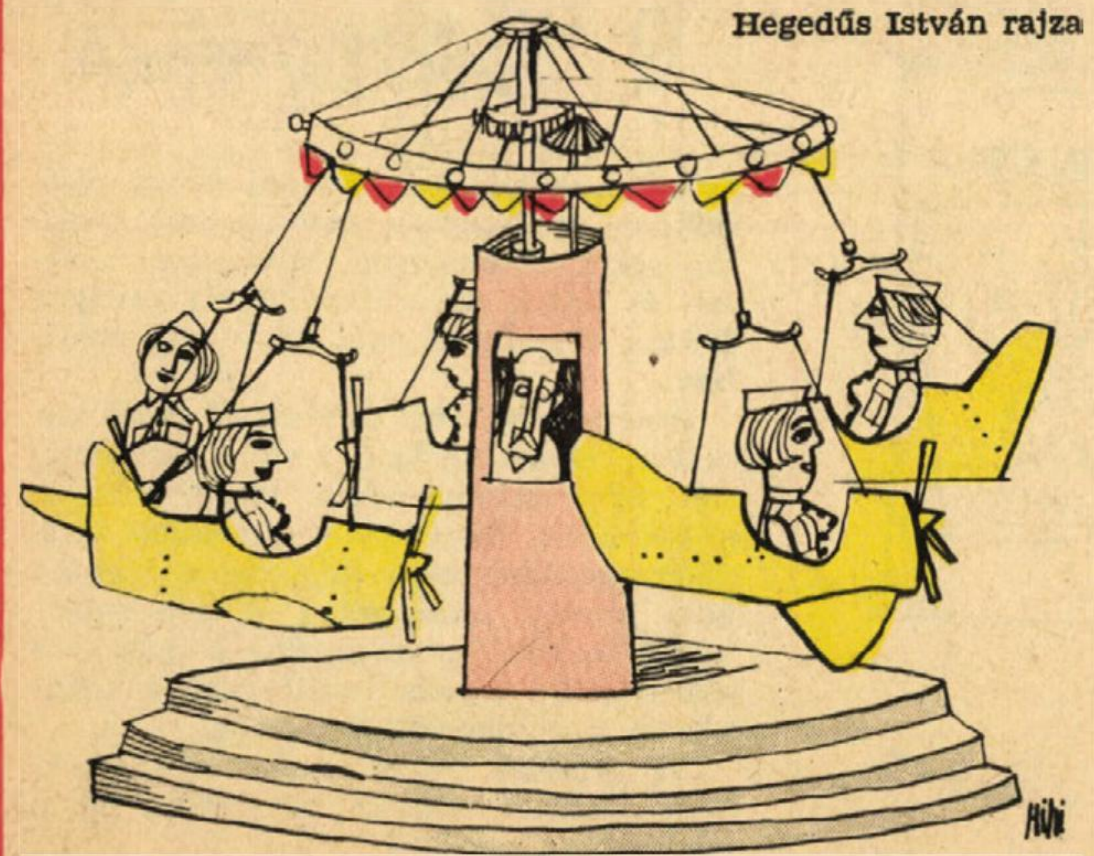
— Az akarok lenni, szerkesztő úr, az isten áldja meg.

És hálásan, könnyes szemmel megcsókolom a kezem.

Mikes György

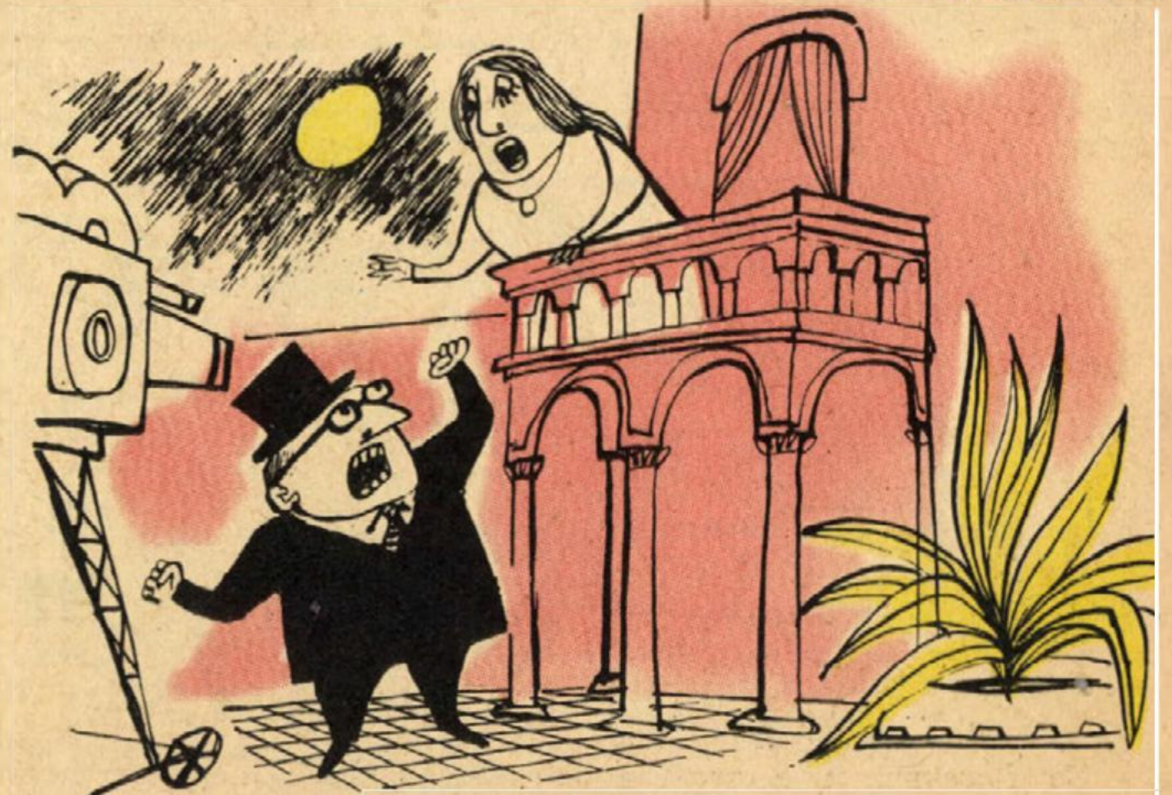
Stewardess-képző iskola

Hegedűs István rajza

Színész-sztrájk Hollywoodban

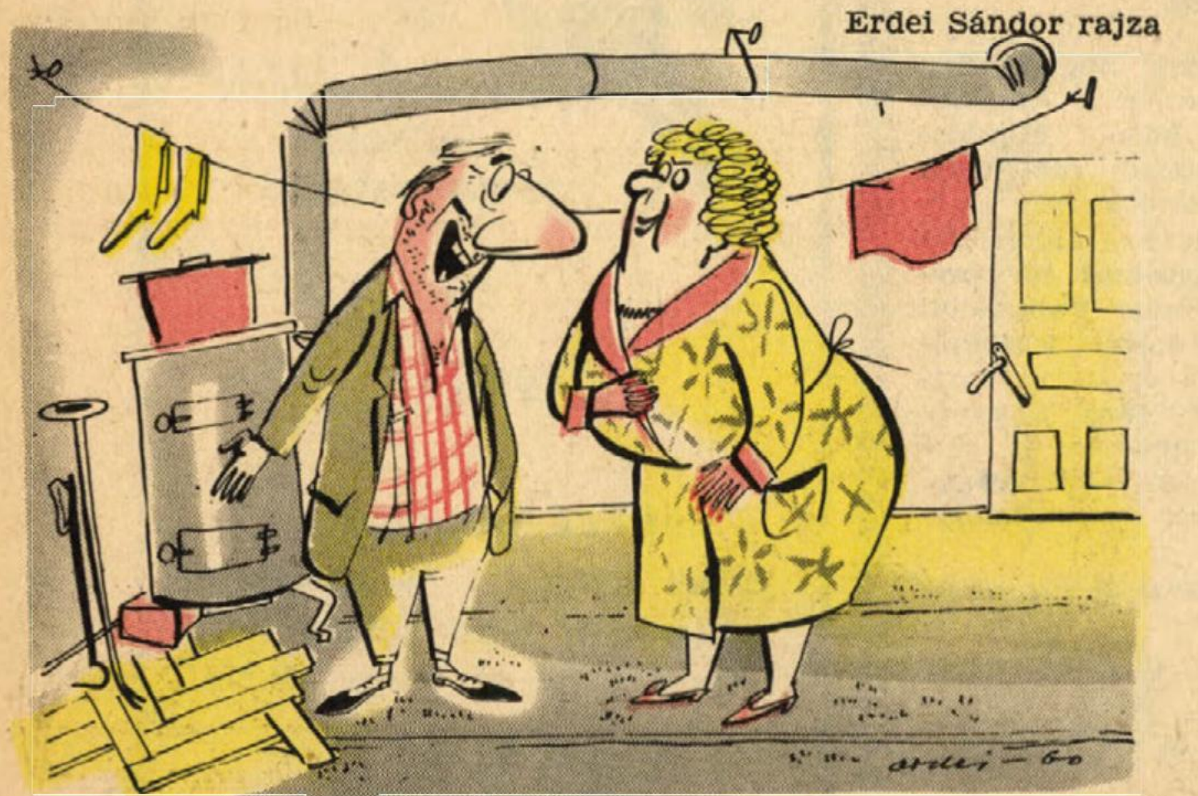
Várnai György rajza

A tulaj maga játszik.

Vandál lakásrongálók

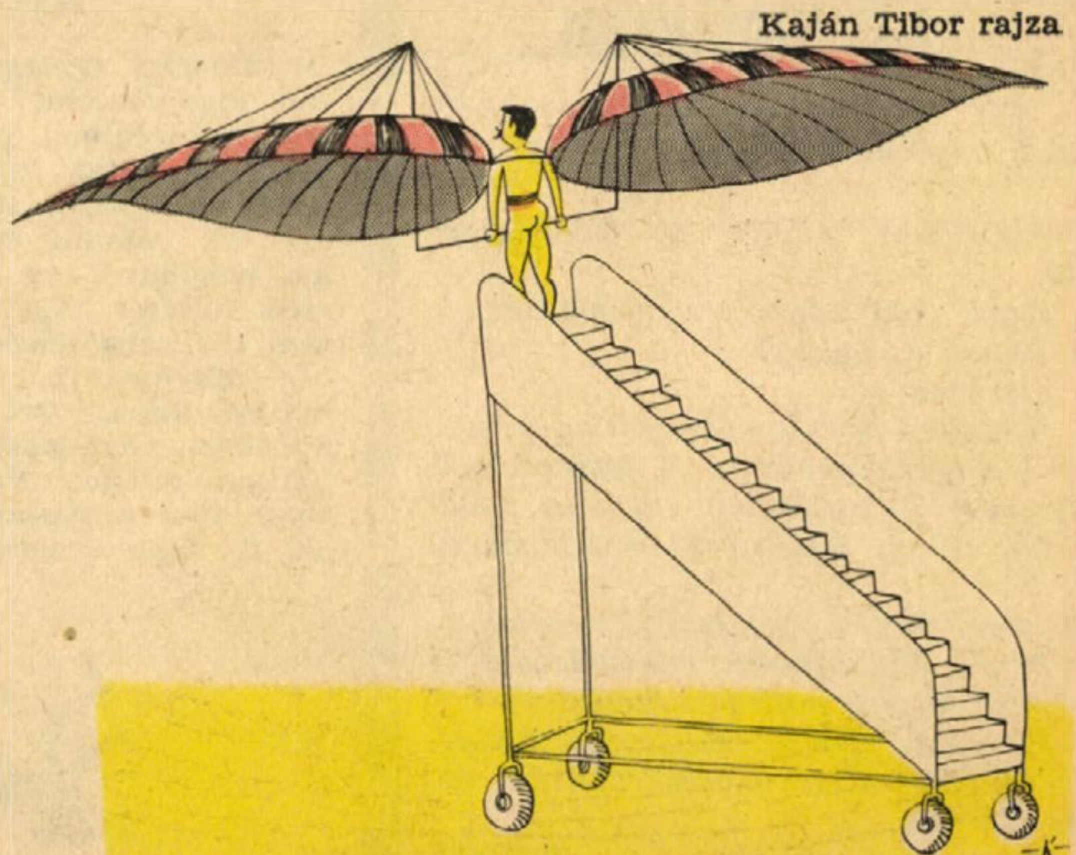
Erdei Sándor rajza

– Na, fiacskám, itt a tavasz, a hálószoba parketta megmaradt jövőre . : ;

Próbarepülés

Kaján Tibor rajza

EGY KIS EMLÉKEZTETŐ

Milyen egyszerű

Csopaki bemegy egy üzletbe és egy pár cipőfűzőt vesz. Ezressel fizet.

– Sajnos, uram – mondja a kereskedő –, nem tudok visszaadni... Tessék egy negyedórát várni...

– Akkorra lesz aprópénze?

– Nem. Akkorra ezer lesz a cipőfűző...

(I. évf., 23. sz. 1945. okt. 21.)

Szomorú vicc

– Mindig irigyelltem a milliomosokat. Saját autóikon szaladgálnak, a tenger mellett nyaralnak, saját kastélyukban lakhatnak...

– Na és?

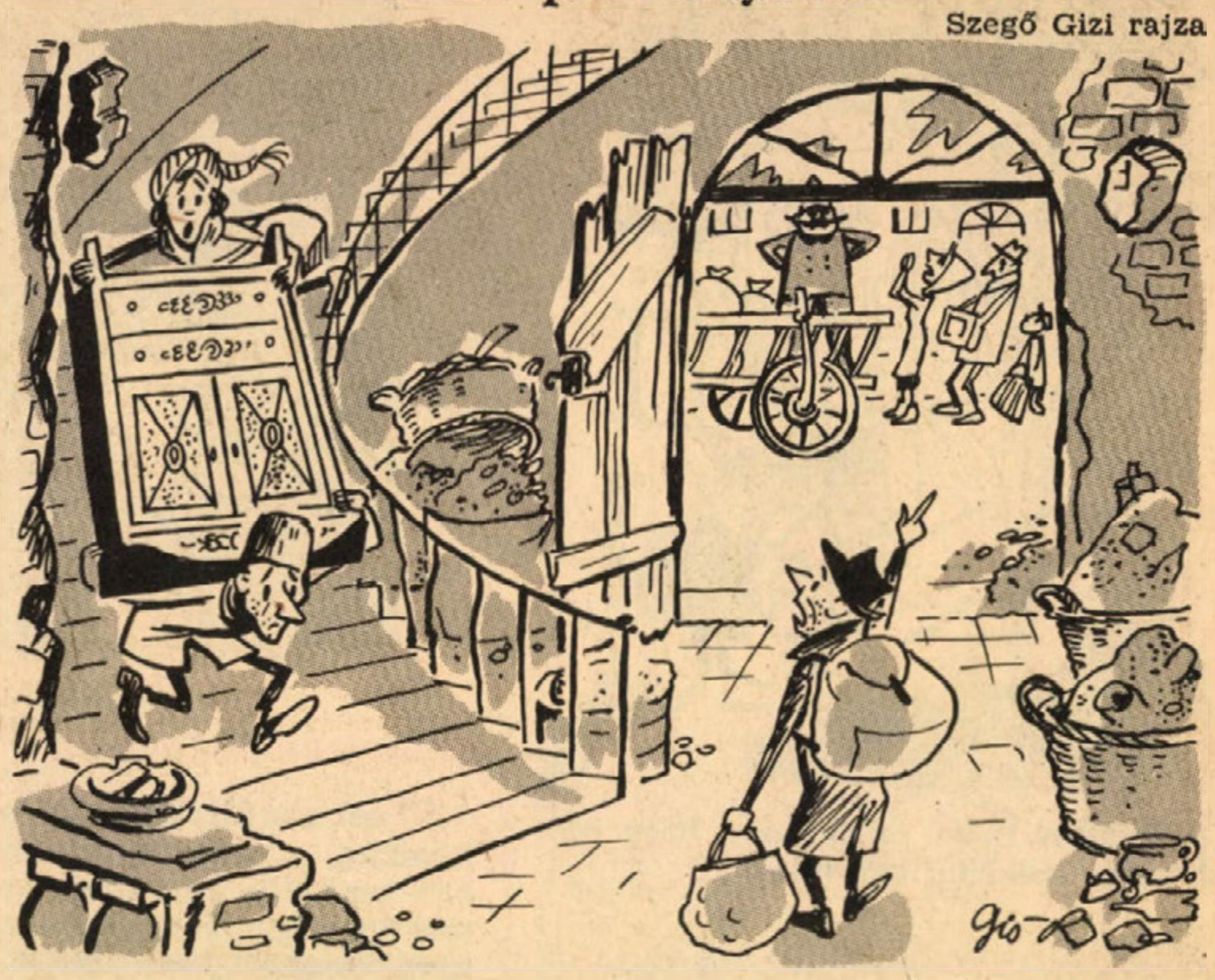
– Nekem most 16 000 pengő a fizetésem. De rövidesen 24 000 lesz, és ha a feketézőket meg nem fékezik, tavaszra én is milliomos leszek.

(I. évf. 20. sz. 1945. szept. 30.)

A fekete piac fénykora

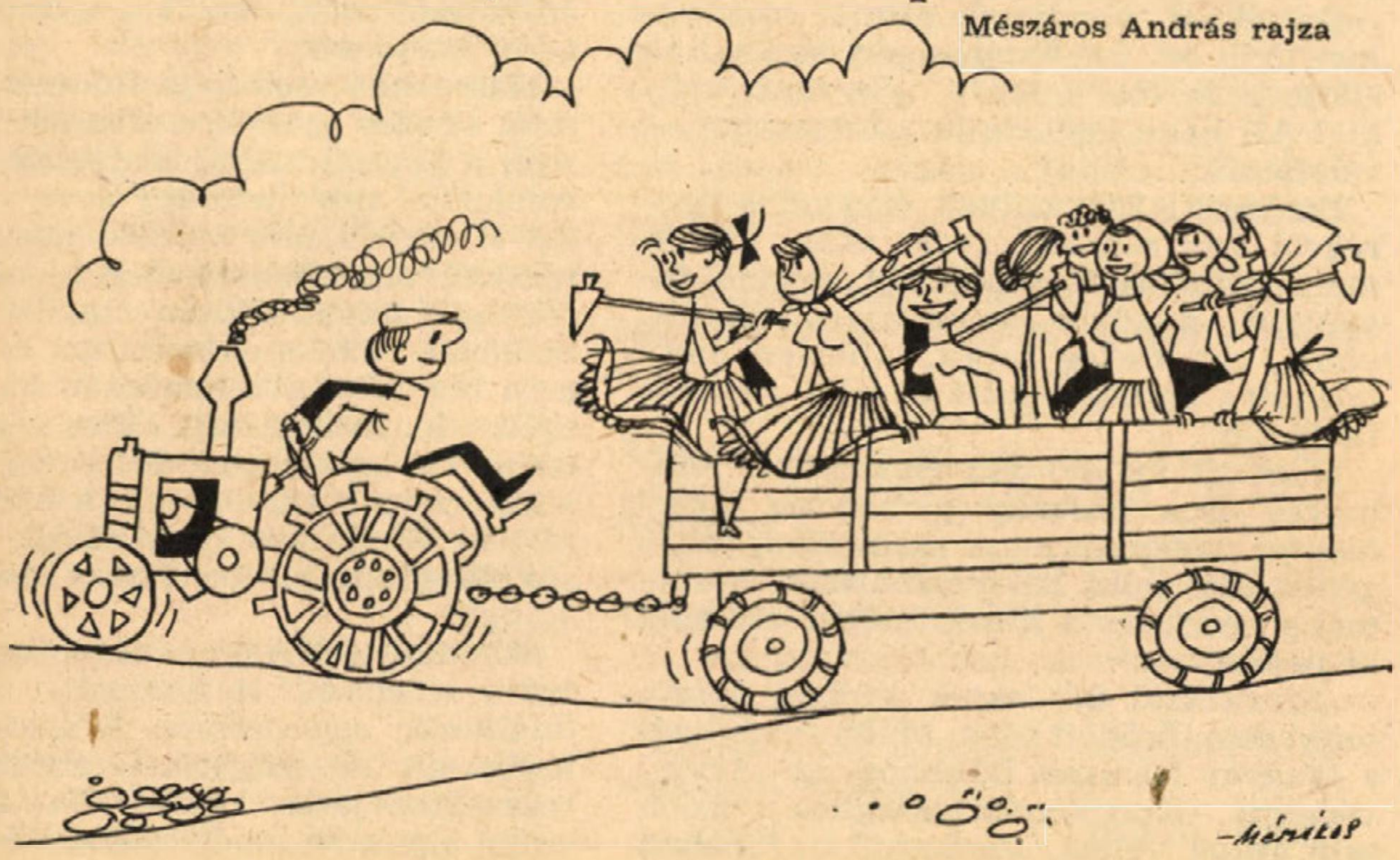
Szegő Gizi rajza

– Siessenek azzal a szekrénnyel, Kvantáék, mert már csak sárgaborsó van...

Használjunk ki minden percet

Mészáros András rajza

... avagy a szerelmes traktoros.

Ötven százalékkal növelik az eszpresszók számát

Várnai György rajza

– Ide elférne még egy...!

A humor KÖNYVÉBŐL

ADY Endréhez beajánlotta széprményű unokaöccsét egy lipótvárosi bankár-tisztelője. Nemsokára be is állított hozzá egy lobogóhajú, villogó tekintetű, de elég zavaros beszédű ifjú, világhírre pályázó három versével. Ady nyomban el is olvasta a kéziratot, majd azzal, hogy a többiekkel is elolvastatja, biztatóan kezet rázott vele.

– Magában három nagy magyar költőt látok egyszerre megtestesülni.

Az ifjú olyan boldog volt, hogy nagy zavarában el is felejtette megkérdezni, kiknek a szelleme egyesült is hát benne. Ezt a nagybácsi kérdezte meg utólag telefonon, mire Ady így analizálta a fiút:

– A haja Petőfi, a szeme Arany, az agya Tompa.

ÉLELMISZER KOZMETIKA

Sokan láttak már nyugati képes újságokban csodálatosan szép élelmiszer-hirdetéseket, kívánatosnál kívánatosabb ételek és italok színes fényképeit, amelyek láttára összefut a nyál az olvasó szájában.

Amerikában, ahol a televízió főleg hirdetési célokat szolgál, ezek a csodálatosan szép élelmiszerek a televízióban is szerepelnek. Most egy kongresszusi vizsgálat megállapította, hogy ez a szépség nem mindig természetes. A sör habját tojásfehérjével gazdagítják, a húst vörösre festik, a halat ezüstfestékkel készítik ki, a zöldborsót glicerinnel.

Az érdekelt cégek azzal védekeztek, hogy minden színészt kifestenek, ha a televízióban szerepel.

Ezt olvastuk

12 + 4 + 2 = ?

A „Népszabadság" sportrovatából:

„Korcsnoj a 19 mérkőzés során tizenkétszer győzött, négy alkalommal döntetlenül mérkőzött és csak kétszer szenvedett vereséget."

12 + 4 + 2 – mi szerintünk – nem egy, hanem kettő híján húsz. Tizenkilencedszer se nem győzött, se nem vesztett, döntetlen sem lett a mérkőzése, hát akkor vajon mi történt . . .

Megint azok a fránya számok!

A Falusi Vasárnap „Egykézvitorlázók az óceánokon" című cikkében arról írt, hogy az egykézvitorlázók versenyén a cél az Atlanti-óceán átkelése. „Távolság: 3000 tengeri mérföld (5556 km)." Néhány sorral odább: „A verseny előtt ezen kívül kötelező egy 800 tengeri mérföldes (482 km) távolság . . . levitorlázása." A cikk írója az általános iskola V. osztályában is elégtelent kapna számtanból.

Hol itt a kunszt?

Nem olvastuk, hanem hallottuk a Szabó-család rádióbeli történetében, hogy Kanczler bácsi nagy büszkesége: egyszer makkal indult, és megcsinálta a bettlit. Azóta is töprengünk, hogy miért nehezebb egy bettlit makkal indulva megcsinálni, mint mondjuk pirossal, vagy zölddel? Nem mondjuk, ha Kanczler bácsi ásszal indult volna, és megcsinálta volna a bettlit, az igen, az már valami! Erre méltán lehetett volna büszke!

Meglepő alaposság

A Magyar Nemzet közölte, hogy ünnepséget rendeztek Giordano Bruno emlékére abból az alkalomból, hogy „a nagy olasz filozófust 360 évvel ezelőtt az *egyházi inkvizíció* máglyán elégettette".

Az egyházi inkvizíció szokatlan és meglehetős ritkán használt kifejezés, ugyanis az inkvizíció – *egyházi törvényszéket* jelent. Ha ilyen meglepő alaposséggal szerkesztett hírt olvas az ember, Karinthy Frigyes paródiája jut az eszébe: maga mindent kétszer mond, kétszer mond?

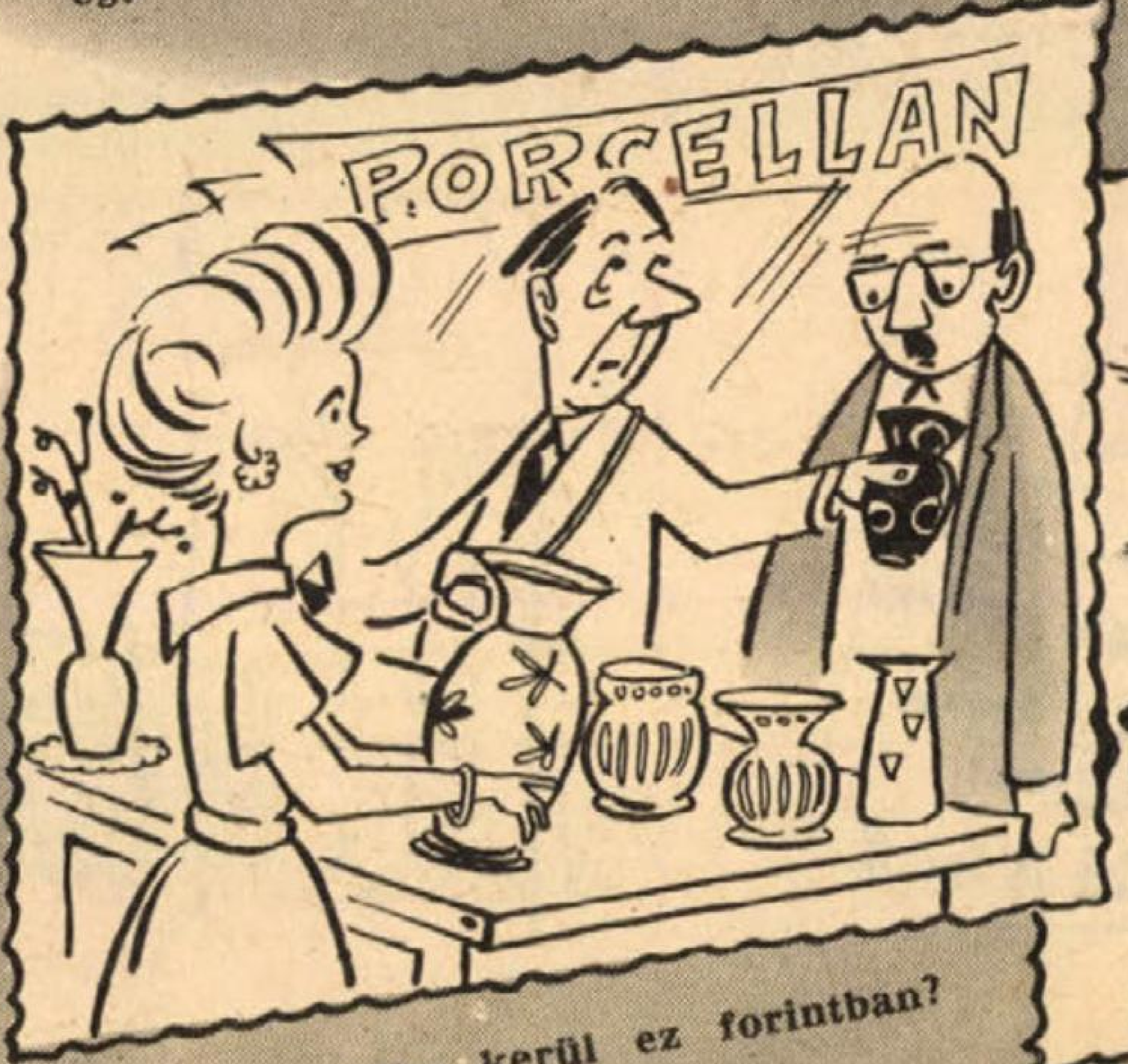
Lipcsei anziksz

— Mindjárt indulunk, csak még várunk egy kicsit a későnjövőkre . . .

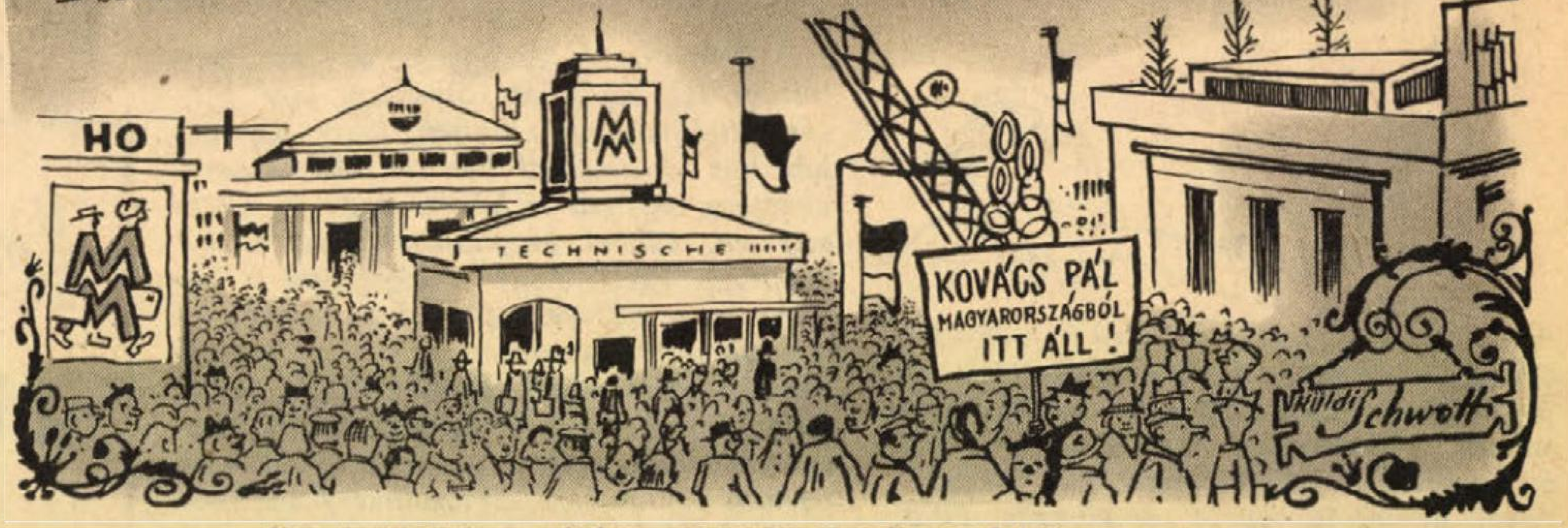
Feltűnően gondozottak a nők frizurái. Mintha valamennyien éppen a fodrásztól jönnének . . .

— Szerinted mibe kerül ez forintban?

A daklikutyák paradicsoma.

Így tartottuk a vásáron egymással a kapcsolatot . . .

Szenzációs újítás a vasútnál

Az MTI ipari hírei között olvastuk:

„Fa helyett mindinkább vasbetontalp*fát* használnak a vasutaknál."

Vasbetonból – talpfa! Ez, meg kell adni, nagyszerű újítás! Miután a technikai csodák századában élünk, joggal reménykedhetünk abban, hogy rövidesen megszületik – *a fából vaskarika is!*

Huncut pörkölt

Az alábbi mondat viszont a Jelenkor legutóbbi számának egyik novellájában szerepel: *„Az asszony is tiszta és a paprikás sertéspörkölt vacsora után mosolyogva fekszik az ura mellé."*

Milyen szemmel nézheti a tiszta asszony, hogy vacsora után a sertéspörkölt fekszik mosolyogva az ura mellé? És egyáltalán: mit keres vacsora után egy pörkölt ilyen helyen?

A mosolygó kéz

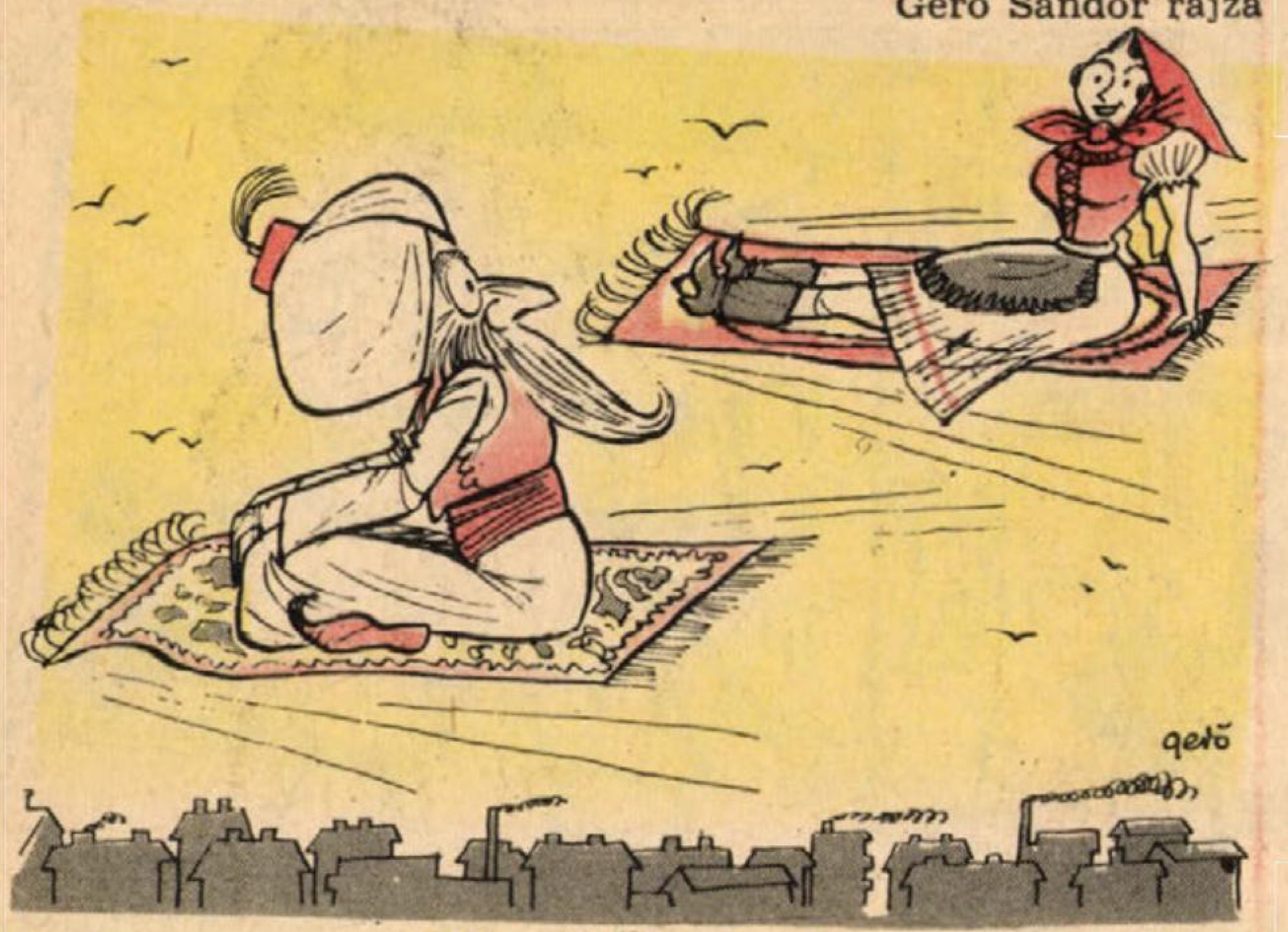
A Magyar Ifjúság egyik novellájában olvastuk: *„Erre mosolyogni kezdett, gyöngéden – mintha nem is az előbbi bilincs-szorítású kezével tenné – megfogta a könyökömet és húzott az üdülő felé."*

Le a kalappal az olyan bilincs-szorítású kéz előtt, amely gyöngéden mosolyog, mégpedig oly módon, mintha nem is ő tenné.

Dr. Árgus

Nagy sikerük van külföldön a magyar-perzsa szőnyegeknek

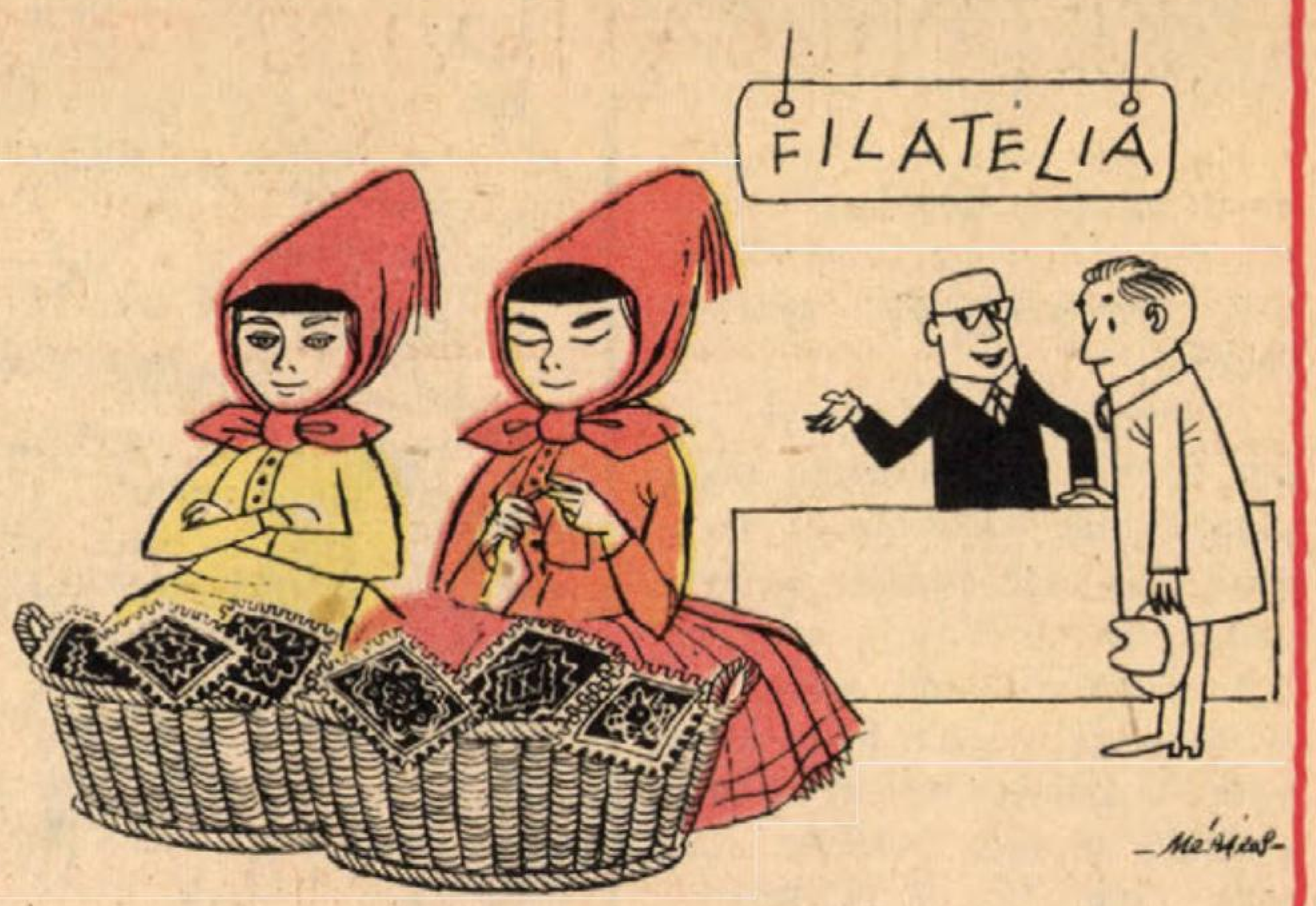
Gerő Sándor rajza

– Allahra! Még megelőz!

Mindent a maga helyén!

Mészáros András rajza

– Csipkebélyeg-árusítás elől! . . .

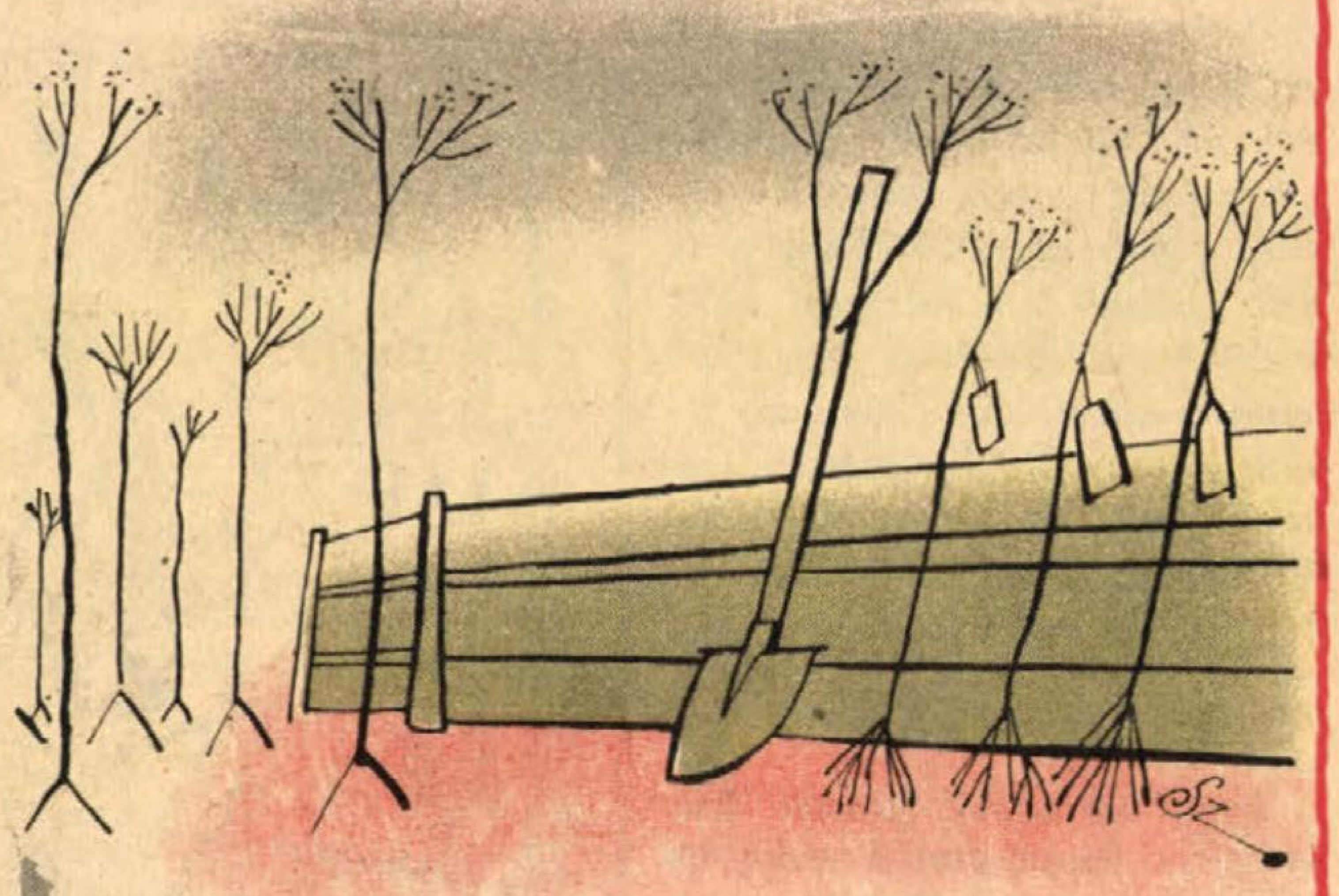
Propaganda

Pusztai Pál rajza

A fásítási hónap csodája

Szür-Szabó József rajza

hogy elolvastam egy népszerű-tudományos cikket a dohányzás ártalmasságáról, és megtudtam belőle, hogy minden egyes elszívott cigaretta egy koporsószöget jelent a koporsómba és életemet egy negyedévvel megrövidítem a dohányzás által. Rémülten eldobtam hát a cigarettát, és gondoltam, hogy egy jó vacsorával megerősítem szervezetemet az életre. Alig nyeltem le azonban néhány falatot a megrendelt bifsztekből, midőn egy másik népszerű-tudományos cikkre lettem figyelmes, amelyben az volt megírva, hogy a kiadós vacsorázás komoly roncsolásokat végez a zsigerekben, és életét egy negyedével megrövidíti az a személy, aki kiadós vacsorát fogyaszt. Ijedten toltam el ezért a bifszteket is magam elől, és egy zsíroskenyeret kértem a pincértől, de miközben a zsíroskenyeret rágcsáltam, egy népszerű-tudományos cikk vetődött a szemem elé, mely elmagyarázta, hogy a zsír fogyasztása a vér összetételét képes teljesen feldúlni, és előfordulhat, hogy zsíros étel fogyasztása után zsír kering az ember véredényeiben, mely az életet képes egy negyedével is megrövidíteni. Kétségbeesetten küldtem ezért vissza a zsíroskenyeret is és egy pohár bort hajtottam fel, mert azt olvastam egy népszerű-tudományos cikkben, hogy egy pohár bor jó hatással van az ember szervezetére, és arra is képes, hogy az életet egy negyedével meghosszabbítsa. Kiszámítottam ezért, hogy a cigaretta, a vacsora és a zsíroskenyér miatt három pohár bort kell meginnom ahhoz, hogy a magam életkoránál legyek, majd ittam még négy pohár bort, hogy életemet megkétszerezzem. Ekkor azonban tovább olvastam azt a népszerű-tudományos cikket, mely felhívta figyelmemet a pohár bor jótékony hatására és lidérc ült a lelkemre, mert azt olvastam a folytatásában, hogy viszont több pohár bor fogyasztása a legalattomosabb rombolásokra képes az ember szervezetében és az életet egy negyedével megrövidítheti. Borzongva ültem tehát asztalomnál, később azonban némileg megnyugodtam, mert végigszámoltam, hogy csupán a mostanában olvasott népszerű-tudományos cikkek alapján négy negyedével csökkentettem életemet, ami zérusnak felel meg, az előttem ismeretlen és a még ezután megjelenő népszerű-tudományos cikkek számításba vevésén kívül is. Ilyen módon pedig hiba lehet a számításban – gondoltam magamban –, kértem tehát egy adag rablóhúst és rágyújtottam egy koporsószegre . . :

Somogyi Pál

E heti hirdetésünk

KÉT•NYUGATI•VICC

Ha az ember Nyugaton megkéri a kollégákat, mondják el a legújabb vicceket, válaszul összeráncolják a homlokukat, egy kicsit gondolkoznak, aztán elmesélik a tavalyi, esetleg tavalyelőtti pesti anekdotákat. Csak néha akad olyan politikai vicc, ami esetleg Magyarországon újdonságszámba mehet. Megpróbálkozunk kettőt elpletykálni.

Egy ENSZ-tanácsadó

Az elmaradt kisázsiai ország gyengén áll a mezőgazdaság területén. Egyetlen állami

gazdaságában néhány tucat tehén tengődik, de az állomány fejlesztése kilátástalan: nincs pénz tenyészállatra.

Végre a földművelésügyi miniszternek ragyogó ötlete támad:

– Az ENSZ-től kérünk bikát!

Elküldik a gondosan szerkesztett kérvényt az ENSZ-nek, ott kiadják különböző bizottságoknak, végül csoda történik: küldik a bikát.

Gyönyörű ünnepséggel, zenekarral fogadják a várva-várt tenyészállatot. Bevezetik a gazdaságba, és megindul a reményteljes várakozás. Eltelik félév, egy esztendő, két esztendő... semmi szaporulat. Végül is a miniszter siránkozó felirattal fordul az ENSZ-hez, íme rengeteg idő múlt el, és nincs eredmény.

Pár hét múlva megérkezik az ENSZ válasza:

– Panaszukat indokolatlannak találjuk. A kérésükre odavezényelt tenyészbikát az alapokmányok értelmében, csak mint tanácsadót küldtük ki.

Nem akar elmenni!

Adenauer! Pártja kérleli, családja könyörög, az ellenpárt fenyegetőzik. Mégsem akar lemondani annak ellenére, hogy a 85-ik életévét tapossa. Nemrégen influenzában megbetegedett, professzort hívattak hozzá, és mindenki azt hitte, elérkezett a nagy pillanat: a tanár nem engedi többé dolgozni. A vizsgálat után aggódva lépett be a betegszobába Gertsenmeir, az egyik kancellárjelölt.

– Nos, mit mondott az orvos? – kérdezte izgatottan.

Az agg kancellár elhaló hangon válaszolta:

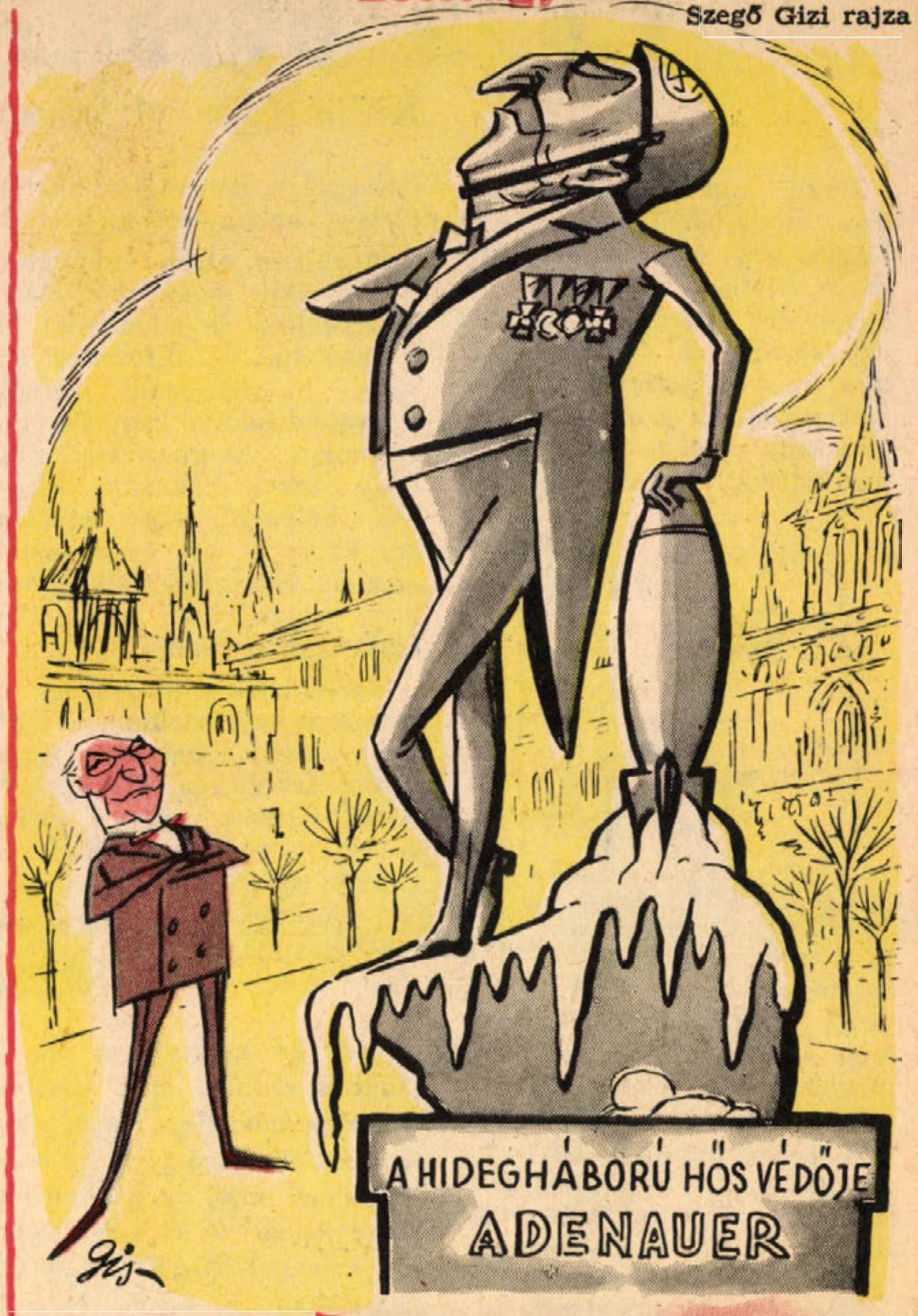

– Nagyon rámijesztett a professzor. Azt mondta, tartózkodjak minden izgalomtól, és eltiltotta, hogy a lemondás gondolatával foglalkozzam.

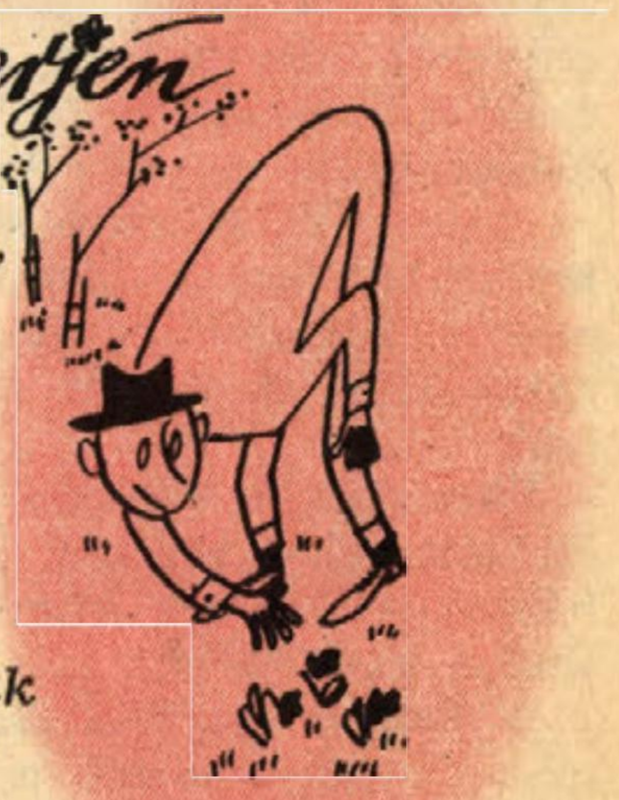
(s. a.)

Becsvágy...

Szegő Gizi rajza

A tavasz premierjén

Kitűzték már a premierjét,
Megmozgat majd ez fűt és fát is,
S a premierre készülődők
Kitűzték már az ibolyát is.

A tavasz premierjén talán
Mit sem kell ruhatárba tenni,
E premierre én már bizony
Kiskabátban szeretnék menni.

Remélem — mert az újhagymának
Nyelvemen van már finom íze —
A tavasz premierje idén
Nem a télnek lesz a reprize.

(—véghy)

Az elővigyázatos úrvezető

Gerő Sándor rajza

– Mi az Gézuka, konyak helyett málnát iszik? Hiszen még nincs kocsija!

– De az OTP-kölcsönt már kérelmeztem!

Van ez így néhol

Szür-Szabó József rajza

– Te jó ég, mi van itt?!

– Semmi különös, csak a szabadság-időt egyeztetik a hivatalban.

Le a bürokráciával

Különleges virágnap

Évek óta bosszankodunk azon, hogy Anyák Napja, Nők Napja, vagy egy-egy nevezetesebb névnap alkalmával az egyébként szerény virágárak úgy felzüllenek duplára, triplára, mintha szárnyuk kerekedett volna. Ez a már legálissá pimaszult időzített áremelkedés március 8-án, a Nemzetkö-

zi Nőnap reggelén érte el a legmagasabb szintet. Az a hóvirág például, amit 6-án este még forintért, forint ötvenért utcahosszat nyomkodtak az orrod alá, 8-án reggel sok helyen már 4–5 forintért kellette magát. A szerény ibolya még ezen is túltett. A 10–12 szál csokrosított ibolya egyes helyeken elérte a 8 forintos csúcsot.

Ezt a nyakló nélkül tomboló árveszélyt a felháborodott virágvevők már a kora reggeli órákban jelentették szerkesztőségünknek, így hát villamosra pattantam, és mire az óramutató átbillent a kilencen, én már a Tolbuhin körúti nagycsarnokban szagoltam az ibolyát.

Első utam a Virágért Vállalat standjához vezetett, ahol a hóvirágot 1,90-ért árusították. Ibolya nem volt.

A Beloiannisz TSZ standján már 3 forintjával kelt el a hóvirág. A magánkereskedelem pedig, amely szép számmal van képviselve a csarnokban, annyiért adta ezeket a virágféleségeket, amennyiért akarta, illetve, amennyiért megvették.

Beszéltem olyan virágvásárlókkal, akik – mivel a vásárfelügyelőség az ellenőrzést elmulasztotta – ötforintos hóvirág és hét-nyolc forintos ibolyacsokrokkal hagyták el a csarnokot. Megjegyzem még, hogy ezek a csokrok – légyenek ibolyából, vagy hóvirágból kötve – úgy összementek erre az ünnepélyes alkalomra, hogy nagyképűség lenne őket csokornak tisztelni.

Amint ezen a különleges virágnapon tapasztaltam, a piacfelügyelőség a helypénz beszedésére fektette a döntő súlyt. Azzal viszont, hogy a virágárusok mennyiért árusítják az általuk egyébként is megcsonkított csokrétáikat, senki sem törődött. (Legfeljebb a vevő, aki tehetetlenül ki volt szolgáltatva!) Mikor erre a perzsavásárszerű virágbörzére felhívtuk a csarnoki felügyelőség figyelmét, megígérték, hogy azonnal vizsgálatot indítanak. Eső után köpönyeg! Mégis: várjuk a vizsgálat eredményét.

De az mégsem ártana, ha az ilyen ünnepi évfordulókat, és a nevezetesebb névnapokat nagyobb készletekkel várná a VIRÁGÉRT. Egyrészt azért, hogy lehessen virágot kapni, másrészt azért, hogy megakadályozza az ilyen tűrhetetlen áremelkedéseket. Mert véleményünk szerint ez is feladata a VIRÁGÉRT-nek!

Bernáth Ede

Nem lehetne egyszerűbben?

Múlt év karácsonyán elhallgatott a rádióm, mert kimerült benne az anódtelep. Hetekig kerestem a környező községek boltjaiban egy újat, de sikertelenül. Végre január 23-án a budapesti 40. számú KERAVILL-boltban megtaláltam a régóta keresett anódtelepet. Kértem, próbálják ki, de azt mondták, hogy nincsen megfelelő műszerük, így hát kénytelen voltam elvinni, akár jó, akár rossz. Sajnos, rossz volt. Nem volt benne annyi erő, hogy megszólaltassa a készüléket. Mit volt mit tennem, 26-án ismét vonatra ültem és visszavittem a telepet. A bolt azonban csak akkor cserélhet, – mondották, –, ha a gyártó vállalat a telepet megvizsgálja és engedélyezi. Így került aztán az én vadonatúj telepem a 9944-es átvételi számmal a Nagykereskedelmi Vállalaton keresztül a Váci úti Akkumulátorgyárba. Ott viszont, úgy látszik, ráültek vagy fejpárnának használják, mert sehogy sem akar elkészülni. Kérdem én és joggal: hány falurádiót közvetítettek azóta, amit sem én, sem a családom nem hallgathatott azért, mert a csere ennyire bonyolult!

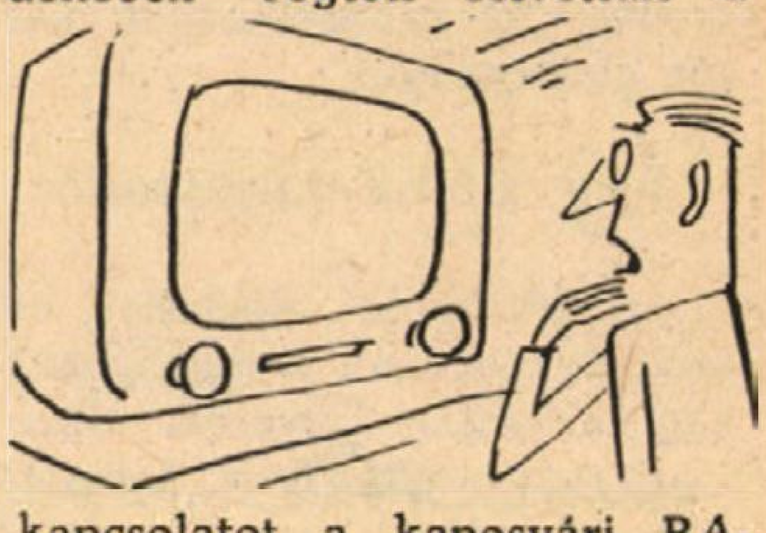

Nem lehetne ezt egyszerűbben megoldani? Például úgy, hogy ne áruljanak zsákbamacskát, próbálják ki a portékát, mielőtt eladják, így aztán nekik is jobb lesz és a vevő se bosszankodik!

Kiss László
Pálmonostora

Miért alszik a kaposvári RAVEL?

Községünk kultúrotthona részére 1959. december elején vettünk egy televíziót. Tanácstagjaink nagy lelkesedéssel szavazták meg a költségeket, mert úgy vélték, hogy a készülék a hosszú téli esték gondűzője lesz. Sajnos, nem így történt. Mikor a készüléket megvásároltuk, beszerelése érdekében rögtön felvettük a

kapcsolatot a kaposvári RAVEL Dózsa György út 2. szám alatti kirendeltségével, ahol ígéretet kaptunk, hogy tíz napon belül beszerelik. Nem szerelték. December 22-én megsürgettük, akkor megint megígérték, hogy kijönnek. Megint nem jöttek ki. Január vége felé ismét sürgettük, megint ígérték és megint – nem jöttek. Megunván a sok ígérgetést, a Somogy megyei Tanács VB elnökéhez tettünk panaszt. A Megyei Tanács VB elnökhelyettese távbeszélőn közölte velünk a RAVEL újabb ígéretét: január 20-ára beszerelik.

Nem nyújtjuk sem az időt, sem a panaszt, de annyit még elmondhatunk, hogy állandó sürgetésünk ellenére március 3-án még nem volt beszerelve a televízió.

Németh Ferenc
VB-elnök, Szabadi

Az érdekeltek hozzászólnak

„Önkényes biztosítás" című közleményükkel kapcsolatban megállapítottuk, hogy Szerencs állomás személypénztár kezelőnője helytelenül járt el. A pénztárosnőt eljárásáért dorgálásban részesítettük.

Közl. és Postaügyi Min.
Áruforg. Oszt.
dr. Major

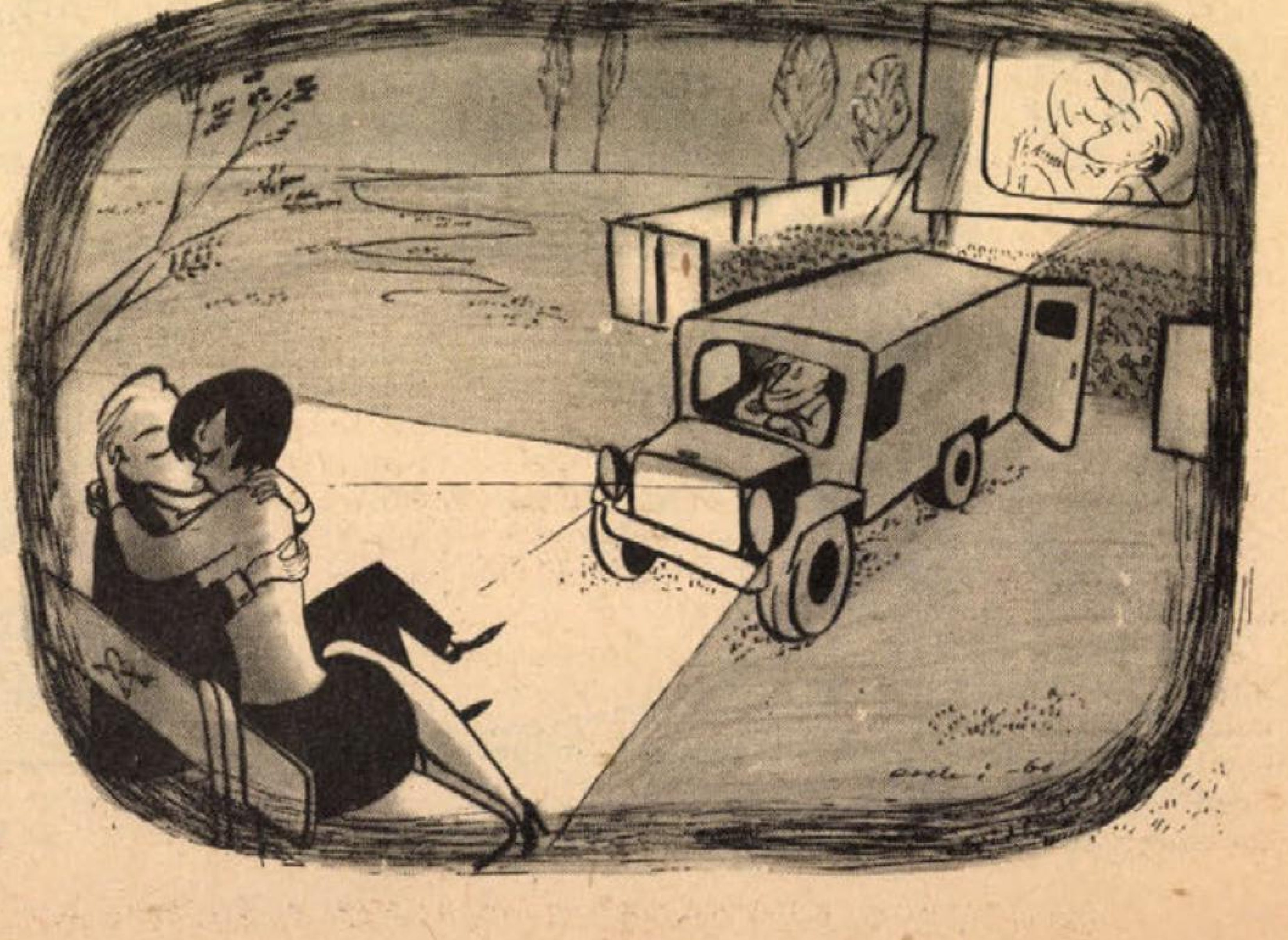
Csendháborító

Kaján Tibor rajza

„Gördülő mozi" létesült

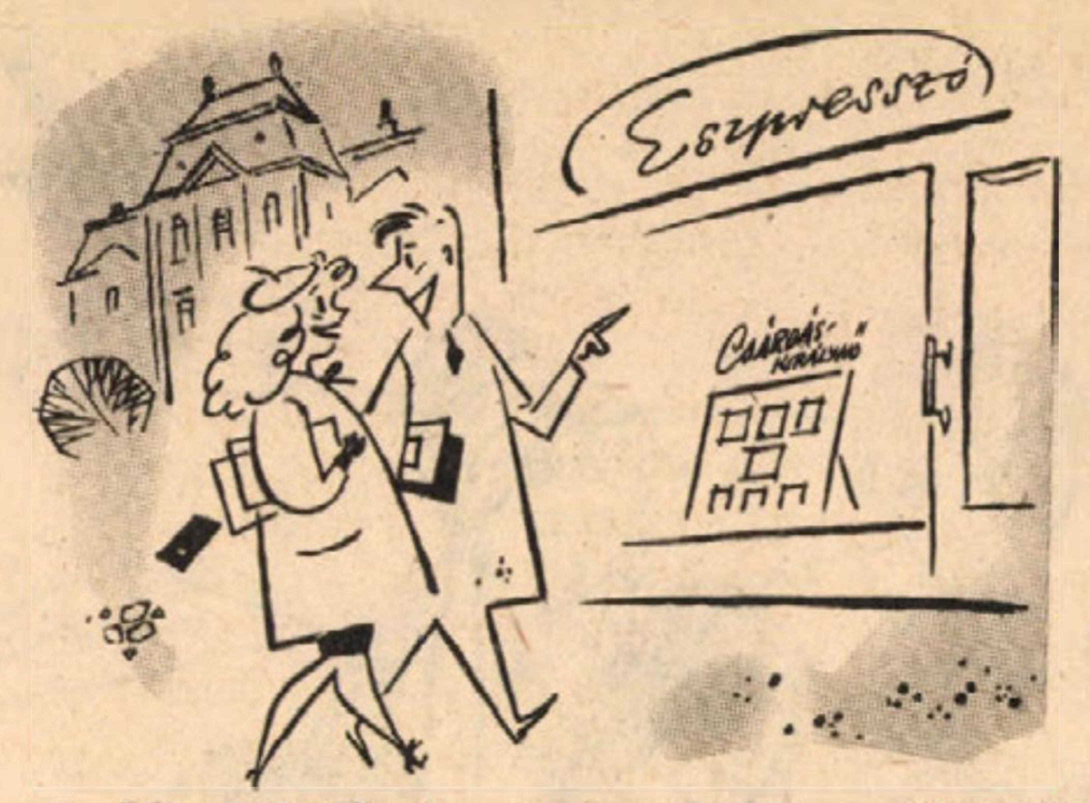
Erdei Sándor rajza

Toncz Tibor rajzai

A Pedagógiai Főiskola faliújságjáról

— Ide menjünk, vagy pedig a filozófia órára?

Török korabeli ásatások az Almagyar utcában

— Ha tudom, hogy női fürdőt találok, akkor itt kezdek ásni.

Van egy kitűnő vendéglő Egerben: „Vörös rák" a neve. Ezen a helyen nemcsak szívvel főznek, de a belevalót sem sajnálják. Ezt a vendéglőt kerestük, és megkérdeztünk valakit a Széchenyi utcában:

– Hol találjuk meg a Vörös rákot?

– Tessék velünk jönni, én is odamegyek – hangzott a válasz.

Egy asztalnál ebédeltünk az illetővel. Kitűnt, hogy egy másik vendéglő pincére. Mindennap ide jár ebédelni, sőt vacsorázni is.

Kell ennél jobb reklám a Vörös ráknak?

*

Az egri gőzfürdőt még a törökök építették.

– Korszerűsíteni kellene – tanácsolta valaki a városi tanácsnál.

– De hiszen korszerű, – vélte egy tanácstag. – A török kor minden jellegét magán viseli. Olyan kicsi, olyan kényelmetlen, és olyan kopott.

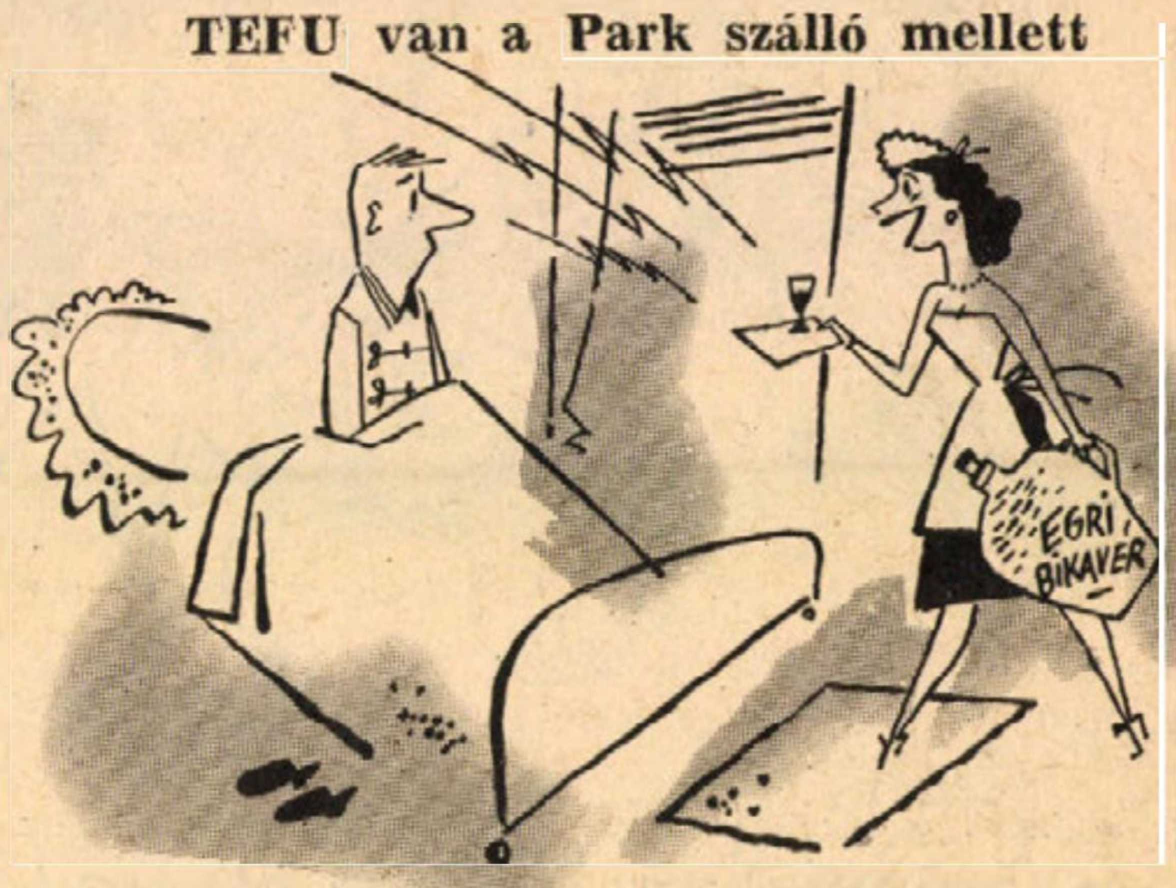
*

A heves megyei borok világhírűek. Az állami borokat az Eger-Gyöngyös vidéki Állami Pincegazdaság kezeli. Azt mondják, a jó bornak nem kell cégér, de mi mégis meg akartuk kérdezni, hogy minek köszönhetik az egri és Gyöngyös vidéki borok nagy hírnevüket. Ezért az egri tanács közvetítésével érintkezésbe léptünk a pincegazdaság igazgatójával, aki azonban kijelentette, hogy csak a Földművelésügyi Minisztérium engedélyével fogadhat bennünket. Nos, nem volt kedvünk felutazni Budapestre engedélyért, aztán visszajönni vele, ezért telefonáltunk Cseh Mihály nemzetközi aranyérmes szőlősgazdának, aki örült, hogy elmagyarázhatja az egri borok hírnevének titkát. Így ő csinált állami propagandát az állami pincegazdaságnak, és nem a gazdaság. Elmondotta, hogy lelkiismeretesen kell gondozni a szőlőt, tanulmányozni kell a nemesítési kísérleteket és a hordókat ragyogó tisztán kell tartani. Ezt nyugodtan elmondhatták volna az állami pincészetben is, – minden külön főhatósági engedély nélkül.

Még csak kóstolót sem kértünk volna . . .

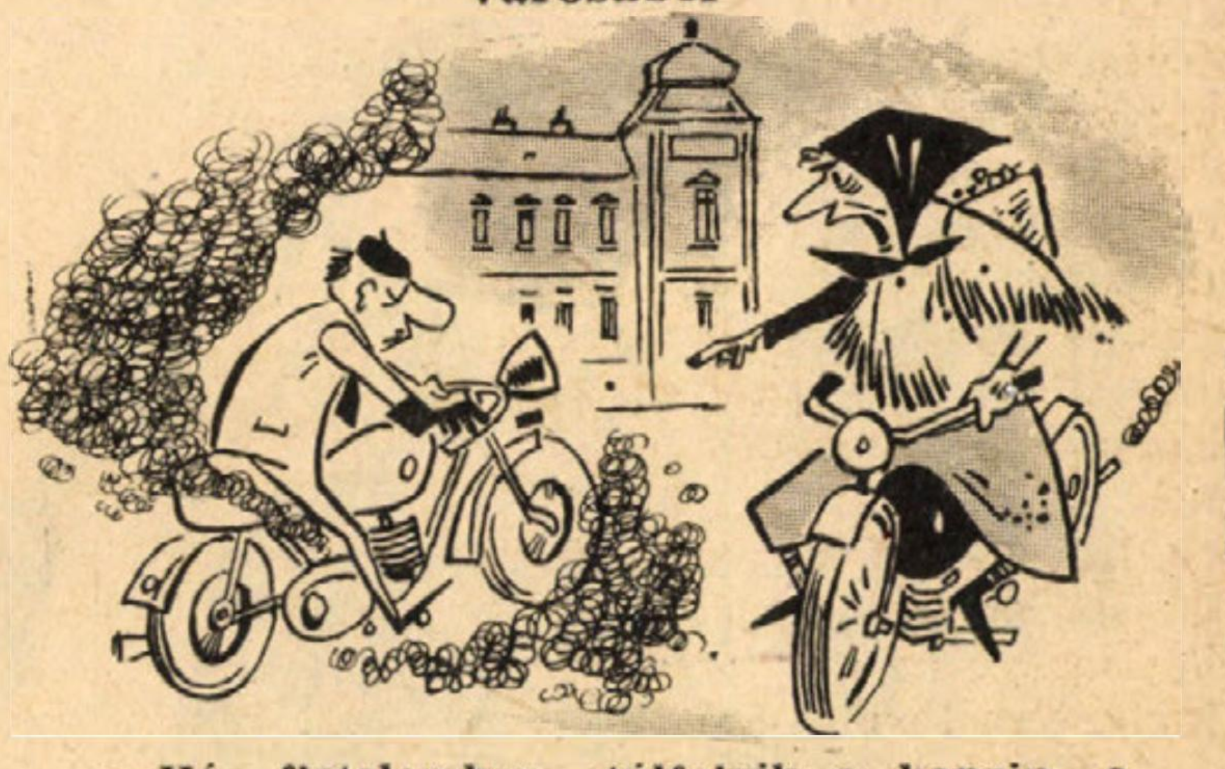
(sti)

TEFU van a Park szálló mellett

— Azért hoztam, mert úgy sem tud aludni a pokoli zajtól!

Pillanatfelvétel a motorkerékpárok városából

— Hé, fiatalember, túlfolyik a benzin a karburátorból!

Válasz, postafordultával

Kedves Baróti Géza,

amikor az ön piharci történetét a szigligeti Alkotóházban társainak mulattatására valaki felolvasta, a hallgatóság (8—10 író) a hasát fogta nevettében. De amikor a felolvasó a végére ért a tárcának, a tekintetek elkomorultak s ilyen megjegyzések hangzottak el: „Hallatlan! Hát ezt is lehet?" „Kultúrbotrány!" „A közízlés megrontása!" De ki az, aki ilyen cikket nyomdába ad?" Czibor kollégánk pedig szobájába sietett, s felháborodásában megírta azt a glosszát, mely utóbb lapunkban megjelent. Nem azért jelent meg, hogy önt bántsuk, hanem azért, hogy ezzel a bírálattal felhívjuk figyelmét tehetségének jobbik oldalára, s hogy megvédjük sajtónk reputációját, melyet a szerkesztők felületessége s a hírlapírók tárgyi tévedései már amúgyis megtépáztak.

Hogy az ön tehetségének van jobbik oldala is, azt fényesen bizonyítja az a válasz, amelyet glosszánkra írt a Népszavában. E válaszban a védhetetlen művet védeni — igen helyesen — meg sem kísérli, de maga a cikk, mint írásmű, kerek, lendületes és stiláris szempontból is kifogástalan munka. És miért? Mert a sértődöttség és felháborodás érzése, amely ezúttal tollát vezette, őszinte volt.

Azt a piharci történetet ön kigondolta, ami nem lett volna baj, de a történet a képzeletét igazán megmozgatni nem tudta. Ön azzal a piharci históriával az olvasót lelkesíteni akarta, s ez a szándék helyes volt, de a kigondolt história önt magát sem tudta lelkesíteni. Látja, kedves kollégánk, ilyenkor kezdenek röpködni az írásban a piros madarak, s a képtelen képek, ilyenkor fanyalodik az író arra, hogy egy női szemet sarkantyúhoz hasonlítson, s a mosoly gyűrött szalvétaként hulljon a földre. Ilyenkor válik az írás minden szavában keresetté, modorossá, hamissá. És ilyenkor veszti hitelét az író, ha mégoly fontos kérdésről ír is, mint a termelőszövetkezeti mozgalom. Erre pedig nincs szüksége sem önnek, még kevésbé nekünk, s legkevésbé a szövetkezeti mozgalomnak.

Tegye a kezét a szívére, és vallja be, hogy igazunk van.

T. L.

Hátha valaki nem ismeri...

Pistike ebéd közben megkérdi:

– Apuka, akarsz még egy szelet tortát?

– Nem, fiam.

– Hát akkor most te kérdezz engem.

*

Két férj beszélget:

– Az én feleségem nagyon drága asszony. Nincs fogalmad róla, hogyan gondoz engem: minden este lehúzza a cipőmet.

– Mikor hazajössz a kocsmából?

– Nem, amikor kocsmába akarok menni.

A ma leányszív-rablója: a csillagász

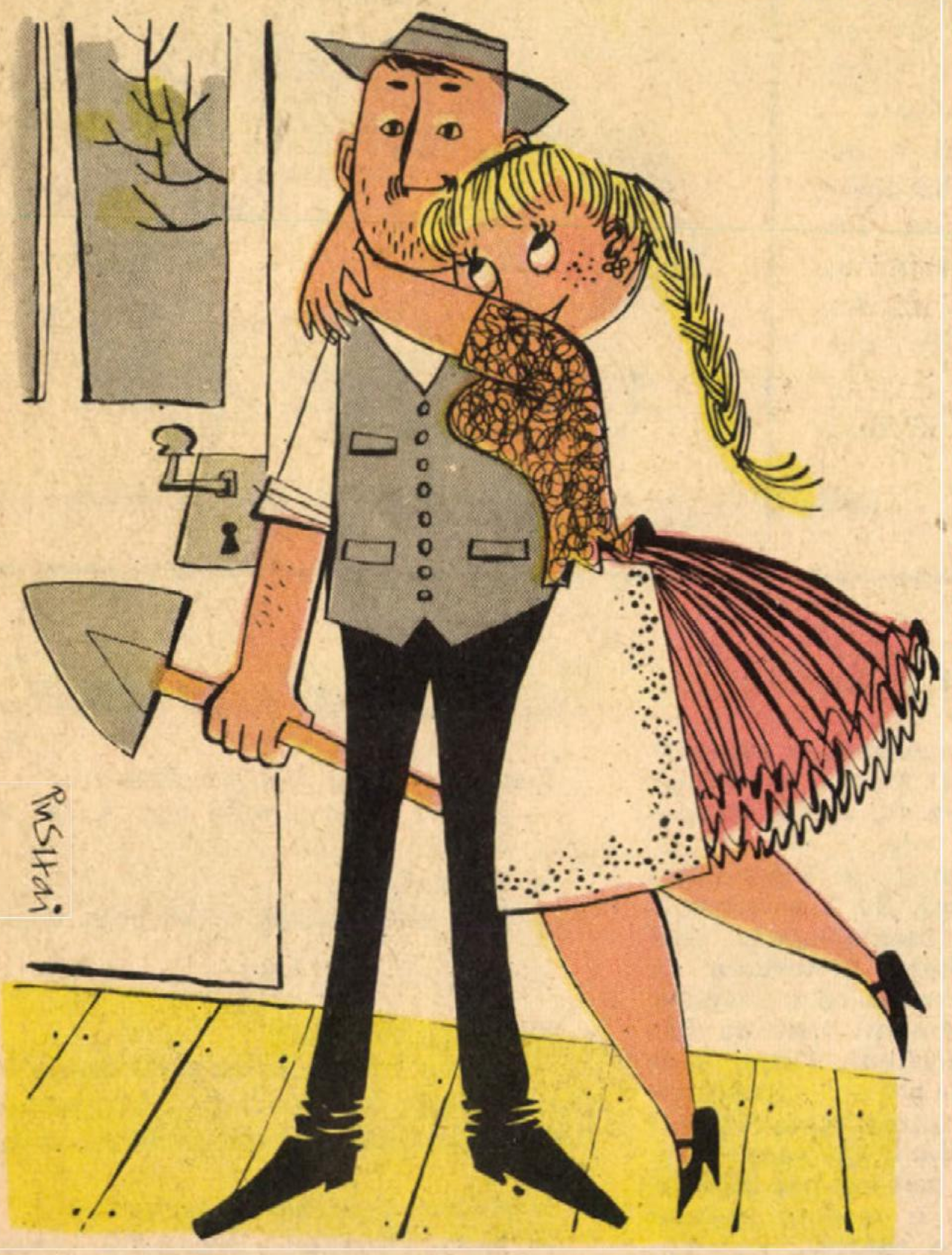
Kaján Tibor rajza

. . . és a spirálködök az ujjam hegye mozgásával azonos, egymástól eltávolodó, táguló tendenciát mutatnak a galaktikában . . .

Március

Pusztai Pál rajza

– Érzed a tavaszt, Pistám?
– Érzem hát! Megyek is, felásom a kertet! . . .

TÖRMELÉK

Korszellem.

Tegnap a Mount Everest felé vezető dűlőúton némi meglepetésemre a János-heggyel találkoztam. Hova, hova? – kérdeztem. Udvariasan megemelte kilátóját, de csak siettében válaszolt: „A budai hegyek képviseletében, csúcsértekezletre!"

*

A babonás dilemmája.

Szerencsétlenséget, vagy szerencsét jelent olyan létra alatt átmenni, amelyen kéményseprő áll . . . ? ?

*

Szópárbaj a villamoson.

Abból az alkalomból, hogy az utas leszálltakor nem csukta be maga mögött az első ajtót. A finom szellemességgel vívó utas pengéjének végül is meg kellett hajolnia a rutinosabb és erőteljesebb stílusú villamosvezető előtt. A csörte lefolyása:

Villamosvezető: A néger inasát otthon felejtette!

Utas: Nem, kérem, csak azért nincs velem, mert beidézték tanúnak – ugyanis jelen volt, amidőn az ön illemtanára leköpött egy aggastyánt.

Villamosvezető: Szellemeskedj azzal a huncut nagyanyáddal, te barom!

*

Élelmesség.

Ha az írók „Törmelék", „Egy és más", „Morzsák", satöbbi címek alatt nem átallják nyilvánosságra hozni nagyobb művek faragása közben lepattogott, fölösleges gondolataikat – miért ne tehetném én is? – szólott a szobrász; kis helyet kért a megrökönyödő látogatóktól, és a kiállítási csarnok márványpadlójára kiborított egy aktatáska gipsztörmelékkel elegy kőport.

(dunai)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.0938 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.